

SCHAKEL 2021

**contactmagazine
van het
Sint-Jozefsglyceum
Knokke-Heist**

We hoeven er geen tekeningetje bij te maken: in vergelijking met vorig schooljaar waren er deze keer nog minder activiteiten. Excursies waren verboden, zelfs veel leerlingen bijeen was niet aan de orde, zodat het voor iedereen, leerlingen én personeel, een opeenvolging van monotone, “lege” weken en maanden werd. Afstandsonderwijs, deeltijds onderwijs en andere coronamaatregelen legden het sociale aspect van elke school plat.

Toch hebben we een mooi aantal artikels voor u bijeen kunnen sprokkelen. Vijf oud-leerlingen kropen in hun pen, leerlingen van het derde jaar gingen artistiek met mondmaskers aan de slag, en aan het einde van het schooljaar mochten de zesdes al net een 50 dagenviering organiseren en was er al wat marge voor een sportdag en een kleine excursie naar het Zwin.

Deze editie van Schakel is ietsje dunner dan in “gewone” jaren – bedenk intussen even hoe speciaal dat woord geworden is – maar we hopen dat u toch van deze bladzijden zult genieten.

redactie & layout

Yves Dekimpe

foto's

**leerlingen, oud-leerlingen,
directie en personeel**

v.u.

Luc Devloo-Casier, directeur

INHOUD

3	<i>Olympiades 2020-2021</i>
4	<i>Een blijde boodschap...</i>
5	<i>coronArtists</i>
7	<i>Poëzie & muziek</i>
16	<i>Rechts</i>
18	<i>Vergiliuswedstrijd</i>
22	<i>Mieke Haeck's Journey</i>
26	<i>Sportdag 27 april 2021</i>
31	<i>Woordje van de directie</i>
33	<i>Kritisch en creatief met mythologie</i>
37	<i>Belgisch Kampioenschap Wakeboarden</i>
38	<i>Changement de décor</i>
39	<i>Project Plastic Soep</i>
43	<i>Het Zwin, een "exotische" bestemming?</i>
45	<i>Crypto-duizendste-van-een-kilo</i>
46	<i>Pensioen</i>
48	<i>50 Dagen</i>
51	<i>Point of view</i>
52	<i>Globetrotting</i>
54	<i>Files voor Dummies</i>
57	<i>Dag van de ...</i>
58	<i>Het leven is een film – maar is een film ook het leven?</i>
61	<i>Embrace diversity</i>
62	<i>Leestip : De Spaanse griep</i>
63	<i>En de directeur Inkoop is... Giovanni Coudeville</i>
67	<i>Oplossing cryptogram</i>
68	<i>Van portret naar zelfportret</i>

Olympiades 2020-2021

Ook tijdens dit door coronamaatregelen overheerste jaar werd de olympiadetraditie verdergezet en namen heel wat sterk geïnteresseerde leerlingen deel aan de verschillende wetenschappelijke olympiades. Wij zijn ervan overtuigd dat het een leerrijke ervaring was en willen alle leerlingen feliciteren met hun inzet en de vele goede resultaten.

	<p>Aan de Vlaamse Biologie Olympiade namen Pauline Appelmans, Thibault Brackenier, Kevin D'Hooghe, Elise Gardeyn, Estelle Nobus, en Yasmine Zaitouni deel. Ze behaalden mooie resultaten.</p>
	<p>Aan de Vlaamse Chemie Olympiade namen Pauline Appelmans, Thibault Brackenier, Eline Cosyn, Rutger Deslyper, Kevin D'Hooghe, Thibault Him-schoot, Estelle Nobus, Benjamin Reheul en Yasmine Zaitouni deel.</p> <p>Thibault Brackenier en Benjamin Reheul plaatsten zich voor de tweede ronde.</p>
	<p>Aan de Vlaamse Fysica Olympiade namen Yasmine Zaitouni, Boris Inslegers, Thibault Brackenier, Noah Snauwaert, Kevin D'Hooghe, Pauline Appelmans, Benjamin Reheul en Estelle Nobus deel.</p> <p>Thibault Brackenier, Noah Snauwaert en Benjamin Reheul plaatsten zich voor de tweede ronde.</p>
	<p>Aan de Vlaamse Geo Olympiade namen Maximilien Daelemans & Mauro Heremans deel. Ze haalden beiden een mooie score en plaatsten zich zo voor de tweede ronde.</p>
	<p>Aan de Junior Olympiade Natuurwetenschappen namen Fen Boormeester, Mathieu Nobus, Emile en Charles Willems, Bryan Vermeulen en Maarten Ver-cruyssen deel. Allen haalden zeer verdienstelijke scores, de 2de ronde werd nipt gemist.</p>
	<p>Aan de Junior Wiskunde Olympiade namen Jean-Batiste Hernot, Mathieu De Vriese, Mathieu Nobus, Antoine Petitjean, Anthony Pungitore, Bastiaan Ver-biest, Bryan Vermeulen, Charles en Emile Willems deel.</p> <p>Anthony Pungitore, Bryan Vermeulen, Charles en Emile Willems plaatsten zich voor de tweede ronde.</p> <p>Aan de Vlaamse Wiskunde Olympiade namen Pauline Appelmans, Thibault Brackenier, Rutger Deslyper, Kevin D'Hooghe, Boris Inslegers, Pranjal Malhi, Estelle Nobus, Benjamin Reheul, Gilles Vandycke en Alan Van Nuffel deel.</p> <p>Pauline Appelmans en Boris Inslegers plaatsten zich voor de tweede ronde.</p>

De deelnemers aan de Vlaamse Fysica Olympiade
□□□□□

Een blijde boodschap ...

Op 13 januari 2021 werd Raphaël geboren, zontje van Helle Stubbe en Stefan Burke. Hartelijke gelukwensen! Mevr. Stubbe is klaslerares van 3B.

Raphaël

coronaArtists

Als nieuwe leerkracht van SJO was ik natuurlijk benieuwd naar de creativiteit van de leerlingen. Het voorbije jaar hadden we al moeten ondervinden hoe schraal de maatschappij is zonder kunst omwille van corona. Ik vond inspiratie om een brugje te slaan tussen 'kunst en leerlingen'. Welke kunstenaar spreekt hen aan? Zijn het de kleuren, de vorm of net het onderwerp dat een kunstwerk boeiend maakt...? Vertrekpunt waren twee foto's van zichzelf, een met en een zonder mondmasker. (Zo kon ik de leerlingen ook eens zien zonder mondmasker!) Het gekozen kunstwerk werd geïntegreerd in de achtergrond waartegen de leerling zonder mondmasker te zien is. Op de foto mét mondmasker zat de integratie dan in het mondmasker verwerkt. Leerlingen gebruikten ofwel het volledige kunstwerk of een deel of detail ervan. De beeldelementen schetsten ze naar waarneming en het geheel werd met kleurpotloden of stiften afgewerkt.

Catherine Bonne, lerares Plastische Opvoeding

POËZIE
 LEZEN KOESTEREN
 VIERN SCHRIJVEN
 BELEVEN WE SAMEN

POËZIE WEEK 20 21
 VLAANDEREN • NEDERLAND

28.01. —
 03.02.21

Voor de poëzieweek kregen de vierdejaars de opdracht om rond het thema **SAMEN** een gedicht te selecteren en er passende muziek bij te zoeken. Poëzie en muziek verbinden en voeden ons, inspireren en brengen ons samen. Deze opdracht resulteerde in een sterk gevoel van verbondenheid in vreugde of verdriet. Deze coronatijden gaven nog meer diepgang aan de waarde van **SAMEN zijn**, fysiek of mentaal.

Katrien Vermeersch, lerares muzikale opvoeding

Emile Willems (4B) : U, Nu! van Joost van den Vondel

Ik heb dit gedicht gekozen omdat het een gedicht is met verschillende interpretatiemogelijkheden. Ik ken het al van in het eerste middelbaar. Persoonlijk zie

ik in het gedicht iemand die al zo lang op iemand wacht dat hij/zij de andere persoon NU wil, en NU samen wil zijn. Daarom past het ook zo goed in het thema "Samen".

'U, nu!' vormt een palindroom. Dit betekent dat het ook in omgekeerde volgorde te lezen is. Joost van den Vondel heeft er verschillende prijzen mee gewonnen.

De steen waarin het gegraveerd is, is een populaire bank in het Vondelpark in Amsterdam.

Beluister hierbij **I'll come back to you – Powfu, sarcastic sounds & Rxseboy.**

Het gedicht gaat over iemand die iemand anders NU wil.

Het liedje interpreteer ik als de volgende fase. Iemand heeft de persoon die hij/zij altijd al wilde hebben, maar raakt die langzaam kwijt en voelt het aan alsof hij/zij die persoon terug moet halen - vandaar "I'll come back to you".

Quinten Fockenier (4c) : **Wat had moeten zijn**

*Verzonken in gedachten
Naar het leven dat had moeten zijn
Vol mijlpalen en mooie momenten
Zonder verdriet, gemis en pijn
Met jou in mijn armen
Voorbij de sterren en de maan
Voor altijd samen
Zo ver we maar kunnen gaan.*

Het lied **Samen voor altijd** van Marco Borsato past hier goed bij. Ik heb dit liedje en gedicht gekozen voor mijn papa.

Hij is bijna 5 jaar geleden gestorven aan een hersentumor.

En ik ga hem nooit vergeten, waar-

door we voor altijd samen zijn.

Anaïs De Zutter (4a) : Gewoon samen

Een gedicht selecteren vond ik moeilijk, omdat er ZOVEEL keuze is. Er zijn zoveel mooie gedichten en om er dan één te kiezen...

ZULLEN WE SAMEN
GEWOON SAMEN
HET MAAKT ME NIET UIT
WAT, HOE OF WAAR
MAAR ZULLEN WE SAMEN
SAMEN, MET ELKAAR?

Dit gedicht van Jip sprak me vooral aan omdat het niet heel gedetailleerd is en dus op verschillende manieren geïnterpreteerd kan worden. Iedereen zal er een andere opvatting over hebben en dat vind ik er zo mooi aan.

Het lied **"Together"** van **Martin Garrix & Matisse & Sadko** past er heel goed bij omdat de tekst eigenlijk nog eens herhaald wordt. "We don't need much as long as we're together." Tijdens het bijhorende filmpje zie je het schilderij – hierboven afgebeeld – ontstaan, waarbij een kind een beer omarmt.

Sarah Thiers (4a) : Geef niet op

*Fijn om vrienden te hebben die je steunen,
een schouder waarop je mag leunen.*

*Iemand die er voor je is, die zegt, geef niet op,
die je begeleidt, als jij je weer eens voor al het leed verstopt.*

*Daarom geef niet op, als het weer eens minder gaat,
weet dat er altijd iemand is, die je bijstaat.*

*Geef niet op, als er dingen in het leven zijn
waarvoor je moet vechten,*

*want weet, ook jij hebt je rechten.
Geef niet op, ook al is het alleen maar pijn wat je kent,
weet ook, jij bent mooi als de persoon die jij bent.
Met mensen die van je houden in het leven,
is het soms makkelijker om niet op te geven.
Omdat ze je vertrouwen schenken,
en met je mee vechten, in jouw doen en denken.*

Ik heb voor dit gedicht gekozen omdat we **sa-**
men sterker staan in deze moeilijke coronape-
riode. Iedereen heeft elkaars steun nodig en ik
krijg moed als ik het gedicht lees.
Als bijpassend lied koos ik “**Never give up**”
van **Sia**. Ik beluister dit liedje altijd als ik de
moed verlies. Ik word er vrolijk van. Boven-
dien vind ik het een mooie boodschap dat je
nooit moet opgeven!

Renée van Heijningen (4c) : **Als je echt van iemand houdt**

*Als je echt van iemand houdt
Iemand alles toevertrouwt
Een die echt weet wie je bent
Ook je zwakke plekken kent
Die je bijstaat en vergeeft
Een die ‘naast’ en ‘in’ je leeft
Dan voel je pas wat leven is
En dat liefde geven is.*

-Toon Hermans-

Ik vond dit mooie gedicht in een poëziebundel thuis. Ik had het al eens
gehoord. Ik had ook wel andere leuke gedichten gevonden, maar ik wilde
een speciaal gedicht waarvan ik wist dat niemand anders het zou kiezen.
De tekst drukt uit wat je voelt. Het doet me ook aan mijn familie denken.
Een lied dat hierbij past is “**Samen voor altijd**” van **Marco Borsato en
Jade Borsato**.

Bryan Vermeulen (4b) : **MIJN LIEFSTE**

*Kom binnen, mijn liefste want de
tijd snelt, de reis nog niet beëindigd
Laat me nog even naar je gezicht kijken
waar twee ogen voor de laatste keer rusten.*

*Buiten huilt de wind, het zacht getik van
een hart met een grote lach en diepe tranen
Luister mee naar het lied van onze eerste liefde
Kom dichterbij elkaar, het moment van samen zijn.*

*Kleine kinderen rondom ons worden groot
Alleen LAT partnerschap samenwonen trouwen
Zie oude vriend vriendin terug die je de verhalen
uit vervlogen tijden vertelt... alsof het gisteren was.*

*Voor jou de laatste woorden van dit gedicht
De dag is weer voorbij, de nacht ligt op de loer
Voordat je me verlaat, geef ik nog een kus op je.
Één ding is zeker: je bent mijn liefste; voor nu en altijd.*

Het lied “**Walk with me**” gezongen door **Bella Thorne** heeft voor mij een speciale betekenis. Het heeft een enorme emotionele waarde. Het lied komt uit de film “Midnight Sun”. Deze film gaat over een meisje, Katie, zij aan zij met xeroderma pigmentosum of simpelweg: XP.

Deze ziekte komt 1/1.000.000 voor en is een zeer zware ziekte. Katie is namelijk heel gevoelig voor zonlicht. Zo gevoelig dat ze bij een simpel zonnestraaltje al dood zou gaan, aangezien haar motorisch geheugen aangetast zou worden. Daardoor heeft ze geen vrienden behalve één meisje, Charlie, dat ze al kent van toen ze klein was. Ze worden een koppel. Maar Charlie weet niets af van de ziekte. Op een avond vallen ze buiten samen in slaap. De zon komt op en

Katie wordt door een zonnestraal getroffen... en sterft. Charlie zorgt ervoor dat dit liedje op de radio komt. Dit is een heel emotioneel verhaal.

Waarom koos ik dit? Wel omdat Katie heel hard op mijn vriendin lijkt. Zo hard, dat ik even twijfels had of zij die ziekte ook zou hebben. Het punt is dat wat er ook gebeurt, we iemand nodig hebben aan wie we ons kunnen hechten. En dat had Katie niet. Katie had niemand door haar ziekte, tot Charlie in haar leven kwam. En dan kun je wel gaan zeggen dat ze door Charlie dood is gegaan, maar je kan het ook anders bekijken. Door Charlie is ze open gebloeid en is ze beginnen te leven. Ze heeft ondanks haar ziekte de beste tijd van haar leven gehad door slechts één persoon. Daaruit leer ik dat er wel altijd één persoon is die je gelukkig kan maken. Ik heb die persoon gevonden in mijn leven en ik laat haar nooit meer los. Want zowel ik als u weet dat het middel tegen 10.000 vijanden één vriend is.

Julie François (4b) : **VRIEND**

“Zowel het gedicht als het lied dat ik koos, maken me emotioneel.”

Het gedicht **Vriend** van **Toon Hermans** heeft extra betekenis in mijn leven. Mijn oma heeft dit gedicht namelijk in haar keuken gehangen en elke keer als ik voorbij het gedicht passeer, dan moet ik het lezen. Ik doe dit al van kleins af aan, waardoor ik het nu van buiten ken. Toen ik in de klas hoorde over het thema “samen”, was de link bij mij snel gemaakt. Zeker nu - met corona - vond ik het nog belangrijker om dit gedicht te kiezen. Ik heb mijn oma in principe al een jaar niet meer gezien en ik wou zo respect voor haar tonen. Het doet me denken aan vroeger, hoe ik zorgeloos bij haar kon zijn, toen ik nog niet moest opletten voor die domme corona.

Vriend

*je hebt iemand nodig
stil en oprecht
die als het erop aankomt*

*voor je bidt of voor je vecht
pas als je iemand hebt
die met je lacht en met je grient
dan pas kun je zeggen:
'k heb een vriend*

*als je iemand hebt
die alles met je deelt
de tafel en het bed
één die nooit verveelt
als je iemand hebt
die al je zorgen heelt
weet je wat dat zeggen wil
weet je wat dat scheelt?*

*je hebt iemand nodig
stil en oprecht
die als het erop aankomt
voor je bidt of voor je vecht
pas als je iemand hebt
die met je lacht en met je grient
dan pas kun je zeggen:
'k heb een vriend*

*pas als je iemand hebt
die met je lacht en met je grient
dan pas mag je zeggen:
ik heb 'n vriend*

Toon Hermans

Hierbij koos ik het lied “**Je hebt een vriend**” van **K3**.

Het doet me denken aan vroeger, toen ik zorgeloos was. Dit liedje was namelijk mijn lievelingsliedje en ik moest altijd huilen omdat ik het zo mooi vond. Ook nu kwamen de tranen weer in mijn ogen.

Emile Janssens (4c) : **Samen leven**

*Als je hier - in dit leven -
aan anderen mag geven.
Zo maak je anderen blij,
jij en ik, samen zijn wij.
Als we meer naar elkaar zullen omkijken,
waren er minder armen en rijken.
Laten we in onze eigen woonplaats beginnen,
want ook hier zijn arme gezinnen.*

Ik heb het lied “**Together**” gekozen, van **For King & Country** (feat. Kirk Franklin & Tory Kelly). Het lied is gemakkelijk terug te vinden op YouTube.

Persoonlijk vind ik dat mensen elkaar moeten helpen en dat ze niet egoïstisch mogen zijn. Niet iedereen heeft het gemakkelijk in zijn leven. Ook in België is er veel armoede. Als iedereen iemand zou helpen die het moeilijk heeft, dan zou er veel minder armoede zijn.

Mijn lied gaat eigenlijk over corona. Er is een gezongen en een instrumentale versie. Mijn voorkeur gaat uit naar de gezongen versie. Het is een aanrader om het lied volledig te beluisteren en te bekijken vanwege de afbeeldingen en ervaringen die getoond worden! Ik krijg er telkens opnieuw kippenvel van. Volgens mij zal iedereen van onze school zichzelf hierin wel herkennen. Misschien kan dit lied wel eens afgespeeld worden op de speelplaats?

Het thema in het lied en het gedicht is verschillend, maar toch zie ik een overeenkomst. Corona in het lied kan je vergelijken met armoede in het gedicht. Als we er samen tegen vechten staan we veel sterker en kunnen we meer bereiken.

Thomas Crabbe (4c) : **Samen komen we erdoor!**

*Niemand gun ik dit
Niemand verdient dit
Niemand mag dit meemaken
Niemand mag zich zo voelen
Niemand, ook jij niet*

Maar toch ben ik blij

Blij dat er nog iemand is

Blij dat ik niet de enige ben

Blij dat wij elkaar kunnen helpen

Blij dat wij er voor elkaar kunnen zijn

Blij dat ik weet hoe jij je voelt

Blij dat ik je kan helpen

Samen zijn we sterk

Samen komen we erdoor

Samen, als een team

Ik heb een gedicht gezocht dat ging over “samen door iets gaan”, bv. door corona. Daarna heb ik een recent liedje gezocht over het feit dat het samen wel zal lukken: “**Together**”, van **Steven Curtis Chapman**

Victor Delafontaine (4c) : **MENS ZIJN DOE JE MET ELKAAR**

*Christendom wil naastenliefde
Jodendom rechtvaardigheid
Allah vraagt om overgave
Zen staat voor de eeuwigheid
Sartre dwingt ons tot keuze
Taoïsme streeft naar rust
Shintoïsme eert traditie
Boeddha leert ons, leef bewust
Hindoeïsme heeft de reinheid
Humanisme zoekt de mens
Theosofen weten alles
Maar ik heb één hartenwens:
Voeg die deugden eens tezamen
Zeg niet; dit of dat is raar
Alles heeft zijn eigen waarde
Mens zijn doe je met elkaar*

Bieke Bérat,
uit de gedichtenbundel ‘100 woorden positiviteit - Van en voor Knokke-Heistenaars & Knokke-Heist-liefhebbers’)

Eerst heb ik een gedicht gezocht maar dat was niet makkelijk; het was allemaal te veel cliché. Toen zei m'n mama dat Knokke-Heist de gedichtenbundel '100 woorden positiviteit' had uitgebracht. Ik ben dan naar de bibliotheek gegaan om die bundel op te halen en daarin vond ik dit gedicht. Een gedicht voor mij is "veel zeggen met weinig woorden" en dit is hier zeker zo. Daarna heb ik een bijpassend muziekfragment gezocht en zo kwam ik bij **Come Together** van **The Beatles**.

○○○ ○○○

RECHTS

Nee, dit is geen artikel over politiek – hoewel...

Heb je je al eens afgevraagd waarom het verkeer in de meeste Europese landen rechts rijdt? Dat heeft veel te maken met de man die tweehonderd jaar geleden op 5 mei op een afgelegen eiland kwam te sterven: Napoleon Bonaparte. Of een zeldzame koets op het eiland Sint-Helena eveneens rechts op de weg reed, valt te betwijfelen, want daar hadden de Engelsen het voor het zeggen.

Behalve een hoop oorlogsellende zorgde Napoleon ook voor enige goede dingen in "zijn" Europa, waaronder het gebruik van de rechterkant van de weg. Voorheen gold de middeleeuwse gewoonte om

aan de linkerkant te rijden: ridders en edelen reden aan die kant zodat ze met hun rechterhand zweep, zwaard of lans konden hanteren om de "tegenligger" makkelijk te lijf te kunnen gaan, waaronder het plebs dat, om niet in de weg van de hoge heren te lopen, veiligheids halve (nou ja) rechts aanhield. Met de "égalité"-gedachte van de Franse Revolutie in het achterhoofd besloot Napoleon dat rechts op de weg dan ook de norm moest worden, en sindsdien volgen we de Franse mode – *style Empire*, niet Chanel of Dior, wel te verstaan.

Napoleon, wijzende naar rechts

Landen die niet door Napoleon bezet werden, bleven nog lange tijd een linkse koers varen (haha...), zoals Zweden, dat omwille van gearrewar aan de grenzen met buurlanden (waar wél rechts werd gereden) pas op 3 september 1967 het stuur omgooide. Stipt op een bepaald uur moesten de bestuurders er de andere kant van de weg kiezen, wat wel voor een boeiend schouwspel moet hebben gezorgd, zoals onderstaand tafereel in Stockholm laat zien.

Een ander land dat buiten de greep van Napoleon bleef, lag aan de overkant van La Manche, waar men tot op vandaag nog steeds dat linkerbeen stijf houdt – maar ja, daar zijn ze in méér dan een opzicht nog steeds niet voorbij de middeleeuwen geraakt... Toen na de begrafenisdienst van Prince Philip de camera langzaam langs de talloze eretekens en ordebreuken liep – ‘breuk’ is de term voor een waardigheidsketting (zo hebt u weer iets bijgeleerd) – werd het nog maar eens duidelijk hoe onwezenlijk heel dat heraldische gedoe is. Oké, een beetje traditie, wat *Pomp & Circumstance*, het mag allemaal best en het is mooi voor de toeristen – maar als je de kleine elite van superrijken en machthebbers in Groot-Brittannië qua koopkracht en welzijn eventjes buiten beschouwing laat, dan moet je gewoon vaststellen dat die elite eigenlijk over een arm land heerst, waar een heel groot deel van de bevolking amper of net niet rondkomt, in bedenkelijke huizen woont, het moet stellen met tweederangsonderwijs, enz. Maar wie weet...! De sympathieke E. II zal ook niet blijven leven, en we kunnen maar hopen dat haar opvolger zichzelf en z’n institutionele erfenis een pak minder au sérieux neemt; dan kan iedereen daar eindelijk de middeleeuwen achter zich laten, kan de welvaart hopelijk een stuk beter gespreid worden en kan ook iedereen... aan de rechterkant van de weg gaan rijden.

Yves Dekimpe

VIJFDE LATIJNSE ZET MOOIE VERTALING NEER IN VERGI LIUS WED STRIJD

Het blijft een jaarlijks weerkerend gegeven: ergens eind september valt de uitnodiging om deel te nemen aan de Vergiliuswedstrijd in de bus. Vlaanderenbreed wordt aan klassen uit het vijfde jaar gevraagd of ze de uitdaging aangaan om een fragment van zo'n 25 verzen lang klassikaal te vertalen. Gewoonlijk is dat een passage uit Vergilius' onsterfelijke epos *Aeneis*. De hoofdpersoon, Aeneas, vertrekt vanuit het brandende Troje na de tien jaar durende oorlog tussen Grieken en Trojanen. Na tal van omzwervingen en avonturen komt hij uiteindelijk aan de monding van de Tiber aan. Hier zal later, door een van zijn nazaten, het roemrijke Rome gesticht worden. Aeneas, een Trojaan, wordt dus de stamvader van de Romeinen. Een verhaal dat tot de verbeelding spreekt... Een vluchteling slaagt erin om het pad te effenen voor een heus wereldrijk.

Sicilië

Dit schooljaar kwam de te vertalen passage uit het vijfde boek van die *Aeneis*. Aeneas heeft net zijn relatie met Dido (zelf een vluchteling uit Fenicië) in Carthago afgebroken. Op aanvuren van Jupiter vaart hij uit om 'zijn' Troje te gaan stichten. Voor Dido is in dit verhaal geen plaats. Zij zal dan ook zelfmoord plegen – in de steek gelaten door Aeneas.

Aeneas vaart echter niet rechtstreeks naar Italië. Hij wil eerst halt houden op Sicilië, om er de eerste verjaardag van het afsterven van zijn vader met lijkspelen te eren. Tijdens deze spelen zijn de vrouwen van de Trojanen op het strand achtergebleven, bij de schepen. De stemming is er somber. De vrouwen laten zich door de godin Juno overhalen om de schepen in brand te steken. Ze hebben er fijn genoeg van om nog langer rond te zwerven.

De zoon van Aeneas, Ascanius, ziet plots de rook boven het strand verschijnen en haast zich naar de plaats van het onheil.

Vanaf hier moesten onze leerlingen hun vertaaltalenten aanspreken...

Sanguis, sudor et lacrimae (Blood, sweat and tears)

Na een eerste, persoonlijke verkenning van de tekst proberen de leerlingen een werkvertaling te maken. Nog stug en stroef klinkt vers na vers. Maar soms priemt al een vlotte wending door het donkere wolkendek. Lichtpuntjes die leerlingen aanzetten om niet met om het even wat tevreden te zijn. Na deze verkenning komt het

grote werk. In klas spelen ze hun vertalingen vers na vers tegen mekaar uit. Ze luisteren, glimlachen, verbijten hun onvermogen om het nu al beter te doen. Ze slaan vertwijfeld hun armen in de lucht. Ze confronteren wat ze denken over gegeven vertalingen met ideeën van klasgenoten. Een waar dynamisch spel ontwikkelt zich. En de leraar zit erbij en kijkt ernaar. Onbewogen – nou, zo goed en zo kwaad als het kan – en hopen dat de dynamiek niet zal stilval- len. Soms opverend bij een mooie vondst. Iets wat ze meestal wel gezien hebben, waardoor ze weerom energie krijgen om verder te gaan. Vrienden, vriendinnen, leerkrachten en ouders worden inge- schakeld om hún verzen na te lezen. Zijn ze begrijpbaar voor een buitenstaander? Zijn er geen stijlbreuken in hun vertaling? Hoe re- ageren die op de gepresenteerde vertaling? Zien ze de stijlelemen- ten erin? Stap voor stap vergroot hun vertrouwen in de doorwrochte vertaling. En dan durven ze er een punt achter zetten. Hún product wordt ingezonden. En dan is het wachten op het resultaat.

Voor wie zijn klassieken nog in de oorspronkelijke taal kan lezen geven we hieronder eerst de Latijnse tekst.

primus et Ascanius, cursus ut laetus equestris ducebat, sic acer equo turbata petivit castra, nec exanimis possunt retinere magistri.	667
"quis furor iste novus? quo nunc, quo tenditis" inquit "heu ! miserae cives ? non hostem inimicaque castra Argivum, vestras spes uritis. en, ego vester Ascanius!" galeam ante pedes proiecit inanem, qua ludo indutus belli simulacra ciebat.	670
accelerat simul Aeneas, simul agmina Teucrum. ast illae diversa metu per litora passim diffugiunt silvasque et sicubi concava furtim saxa petunt; piget incepti lucisque, suosque mutatae agnoscunt excussaue pectore Iuno est.	675
Sed non idcirco flamma atque incendia viris indomitas posuere; udo sub robore vivit stuppa vomens tardum fumum, lentusque carinas est vapor et toto descendit corpore pestis, nec vires heroum infusaue flumina prosunt.	680
tum pius Aeneas umeris abscindere vestem auxilioque vocare deos et tendere palmas: "Iuppiter omnipotens, si nondum exosus ad unum Troianos, si quid pietas antiqua labores respicit humanos, da flammam evadere classi nunc, pater, et tenuis Teucrum res eripe leto."	685
---	690

En nu de vertaling van onze vijfdes.

Zoals hij welgemoed
de ren van zijn ruiters leidde,
zo fel reed Ascanius voorop te paard
naar het chaotische scheepskamp.
De afgematte aanvoerders
konden hem niet bijhouden.

"Wat is dit voor plotse, ongehoorde toorn?
Waar slaat dit op,
wat zijn jullie van plan?"
schreeuwde hij uit.
"Ach, ellendige vrouwen!
Jullie verbranden niet de vijand
noch het vijandige kamp van de Grieken,
wel jullie hoop.
Zie hier, ik ben het, jullie Ascanius!"
Voor zijn voeten wierp hij zijn helm,
waarmee hij tijdens het spel het schijngevecht aanwakkerde.
Terzelfdertijd snelden Aeneas en de Trojaanse soldaten toe.

De vrouwen echter
vluchtten uit schrik her en der uiteen
over de kust en doorheen bossen.
Alom zochten ze heimelijk hun toevlucht in grotten.
Ze schaamden zich
voor hun daad en het daglicht.
Weer bij hun zinnen
herkenden ze hun geliefden.
Juno was uit hun hart verjaagd.

Toch verloren
noch vlammen noch gloed
hun ontembare kracht.
Diep in het vochtige hout
broeiden de touwen
waar slome rook uitklom.
Langzaam verslond de hitte de schepen.
Het onheil drong door in de volledige romp.

Noch de kracht van de helden
noch het bluswater haalden iets uit.

Toen rukte de plichtsgetrouwe Aeneas
zijn kleet van zijn schouders.
Hij riep met uitgestrekte handen de goden te hulp:
"Oppermachtige Jupiter,
als gij de Trojanen nog niet tot de laatste man veracht,
als aloude genade enigszins
rekening houdt met menselijk lijden,
zorg dan nu, vader,
dat de vlammen de vloot verlaten,
behoed de schaarse, Trojaanse bezittingen
voor vernieling."

En dan is het 17 mei. In de avond loopt een mailtje binnen. Adem-
loos wordt het doorgenomen.

Dit jaar hebt U met uw klasgroep deelgenomen aan de Vergiliuswedstrijd. De jury beoordeelde 79 inzendingen in twee rondes. Na een eerste ronde werden 19 van de ingezonden vertalingen weerhouden voor een tweede beoordeling. Zeven klasgroepen werden in die tweede ronde genomineerd als laureaat of kregen een eervolle vermelding.

*Wij kunnen u meedelen dat de vertaling van uw klasgroep voor de **tweede juryronde** werd geselecteerd, maar in die tweede ronde door de jury niet werd genomineerd als laureaat of eervolle vermelding.*

Het Certaminacomité staat erop u en de leerlingen te feliciteren met de mooie prestatie en u te danken voor uw deelname. Dit jaar waardeerden we uw inzet bijzonder omdat de wedstrijd moest plaatsvinden in een moeilijke onderwijscontext.

Albin, Alec, Charlotte, Gerbaud, Juliette, Leontien, Rutger, Serena, Soha en Sophie, jullie verdienen een dikke proficiat met dit mooie resultaat.

Een bijzonder trotse leerkracht Latijn
Bart Vanaudenaerde

Mieke Haeck's Journey

6A, 1995-1996 - "Nog rap het haar uit m'n ogen halen", dacht Mieke – maar *nét* te laat...

Ik ben een oud-leerlinge van St.-Jozefs, afgestudeerd in 1996. Na het middelbaar in Knokke ging ik naar Leuven en studeerde daar kinesitherapie. Met mijn kinediploma verhuisde ik eerst naar Gent om een programma voor manuele therapie af te werken. Tijdens mijn Gentse jaren begon ik er al van te dromen om na mijn studies de wereld rond te reizen, en als kinesiste waren er eigenlijk veel mogelijkheden om in het buitenland te werken.

Op zoek naar een *out of the box* ervaring belandde ik in de herfst van 2003 in Bodrum, een prachtige, historische stad in Turkije, aan de Middellandse Zee. Ik werkte daar in een kinepraktijk met zowel de lokale bevolking als de *expats*, die dan vooral uit het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten afkomstig waren. Amerikaanse vrienden moedigden me aan om van de VS mijn volgende bestemming te maken. Als Belgische kinesist kan je echter niet zomaar in Amerika aan de slag. In mijn geval duurde het bijna acht maanden plus een behoorlijke financiële investering om alle papieren in orde te krijgen. Uiteindelijk vond ik een job in Manhattan, New York, in een groepspraktijk op Park Avenue, en mijn baas was bereid me te "sponsoren", zoals dat dan heet, voor een H1B visum, een

pas waarmee gespecialiseerde professionals een bepaalde periode in de Verenigde Staten kunnen werken.

New York City was liefde op het eerste gezicht. De mensen, de energie en me een deel voelen van deze massieve stad - het was fantastisch! In New York kan je uren ronddwalen, jezelf verliezen en het gevoel krijgen dat je de wereld rondreist. Ik woonde in Brooklyn, Williamsburg en trok elke dag met de metro naar mijn job aan de Upper East Side.

New York is enorm divers en progressief. Ik voelde me er zelden een “buitenlander”, want mijn collega's kwamen van over de hele wereld: Israël, Barbados, India, Vietnam, de Filipijnen ... Iedereen was er altijd van onder de indruk dat ik als Belg zo goed Engels sprak. Dat had ik zeker te danken aan mijn leerkrachten in St.-Jozefs. Toch beleefde ik wel eens een bizar moment, zoals de eerste keer dat ik een beker koffie bestelde in Starbucks: ik kreeg er het gevoel dat iedereen een andere taal sprak... - tot ik doorhad dat je daar tien *verschillende* soorten koffie kon krijgen in plaats van gewoon een “tas koffie”.

Er zijn frequent vluchten van Brussel naar New York en goeie deals waren dikwijls te vinden, zodat ik in die tijd constant bezoek kreeg van al mijn Belgische vrienden en familie. En omdat in New York iedereen natuurlijk erg klein woont, gebeurde het regelmatig dat mijn vloer vol luchtmatrassen lag!

Het duurde niet lang om een vriendengroep te vinden in New York. In de city is er altijd wel iets te doen: concerten, musea, etentjes ... Mijn New Yorkse vrienden vonden het fantastisch om hun stad met mij te delen. New York verandert constant, maar ik had het geluk om live muziek mee te maken in de laatste grungy bars van de Lower East Side en in Brooklyn te wonen vóór zgn. ‘gentrificatie’ de buurt door het aantrekken van rijke bewoners opwaardeerde en de oorspronkelijke bewoners van lagere sociale klassen verdreef.

Voor ik naar New York verhuisde, dacht ik altijd dat Amerika het land was waar men racisme al “overwonnen” had. Het was een behoorlijke *eye opener* om vast te stellen dat dit helemaal niet het geval is. Zelfs in een stad als New York, waar iedereen trots is op diversiteit, viel het onmiddellijk op dat de laagst betaalde jobs hoofdzakelijk gedaan worden door mensen met een donkere huidskleur. Zij werken lange dagen voor een “minimum wage”, kunnen de huur in de stad niet betalen en zitten of staan dan ook urenlang in de metro om naar hun job te komen en terug thuis te geraken. Het contrast tussen arm en rijk is enorm en pijnlijk om te zien. Als vrijwilliger werkte ik in een *soup kitchen* voor St. Barts Church op Park Avenue. Dit is één van vele locaties waar daklozen een gratis maaltijd kunnen krijgen. Uren voor we de deuren openden, stonden mensen telkens al in een lange rij te wachten om hun kans op een warme maaltijd niet te missen.

Uiteindelijk woonde ik zes jaar in New York. In die periode leerde ik mijn man, Ezra, kennen. In 2008 trouwden we op het strand van Fire Island, een eiland vóór Long Island, dat enkel bereikbaar is via een boot - geen auto's daar! Mijn oudste dochter, Mila, is in New York geboren in het Lenox Hill ziekenhuis aan de Upper East Side.

In 2010 kreeg Ezra een beurs om een MBA te doen aan Penn State University. Penn State University ligt in een stadje, State College (gekke naam, *I know!*) in het midden van Pennsylvania, vier tot vijf uur rijden van New York. De eerste keer dat we die rit maakten, dacht ik dat ik in een ander land terecht gekomen was. Dit was het “echte Amerika” en ik wist helemaal niet zeker of ik hier wilde wonen. Het leven in State College was een enorme aanpassing na de *hustle and bustle* van New York. Opeens moesten we overal met de auto naartoe in plaats van te stappen of de metro te nemen, er was een Walmart (geen fan hier), de koffie was waterig, er waren veel minder restaurantjes, weinig culturele activiteiten ...

Na een tijdje vonden we echter onze draai. Ik had de kans om een kinepraktijk te helpen lanceren, we belandden in een leuke vriendengroep, er was een fantastische crèche voor Mila, en op de koop toe bleek dat we in een relatief onbekend Mekka voor outdoorsport terecht waren gekomen: in de zomer kun je er zwemmen en kajakken in meertjes en rivieren, je kan hier eindeloos klimmen en fietsen (gravel, mountainbiken, roadbiking), en in de winter hebben we een lokale skiberg - klein maar fijn. We besloten hier te blijven na Ezra's MBA. Hij werkt voor Accuweather, een mediabedrijf dat wereldwijd commerciële weersvoorspellingsdiensten levert en dat hier gevestigd is. Ons jongste kindje, Raffa, is hier geboren. Mijn dochters zijn nu acht en tien en State College is hun thuis. In de winter maken ze deel uit van ons Tussey Mountain Ski Team, en in de zomer leren ze mountainbiken.

State College is een blauwe (i.e. democratische), progressieve bubbel in het midden van een rode (i.e. republikeinse), vooral conservatieve zee. Mijn jongste dochter is transgender. Dankzij de plaatselijke gemeenschap, die erg progressief is, hebben we hier lokaal enorm veel steun in de school, onder de burens en vrienden. Toen Trump president werd, was iedereen rond ons geschokt maar ook gemotiveerd om iets te gaan doen. In 2017 beslisten we dat mijn man zou meedoen aan een politieke campagne om onze State Senator te verslaan. Een State Senator is iemand die deel uitmaakt van de regering (de senaat) van de staat Pennsylvania. De senator in kwestie was toen al 21 jaar aan de macht - zijn vader 25 jaar voor hem - en is een oerconservatieve republikein. In de afgelopen verkiezingen was er geen democraat bereid om campagne te voeren tegen hem omdat het district min of meer "onwinbaar" is. Onze "blauwe bubbel" is deel van een groter district dat dankzij "gerrymandering" (*google it*) helaas moeilijk te winnen is voor een democratische kandidaat.

De campagne was een fantastische ervaring. We leerden veel over lokale politiek en over de problemen in Pennsylvania. Met kiezers praten was mijn favoriete deel van de campagne. Er is zoveel verdeeldheid in Amerika maar die gesprekken waren belangrijk om ieders perspectief te leren kennen. In New York was armoede overal zichtbaar maar ook in landelijk Amerika is armoede een groot probleem. Het minimumloon in Pennsylvania is \$7.25 per uur, en dus hebben heel wat mensen dikwijls moeite om dagelijks een maaltijd op tafel te krijgen.

Ezra's campagne had lokaal enorm veel steun, maar uiteindelijk verloren we de

race door de door-en-door rode *counties* rondom. Maar we bleven heel actief en hebben sindsdien geholpen met veel andere campagnes, onder andere de presidentiële campagne van Joe Biden. In oktober 2020 kreeg ik zelfs de kans om Joe Biden een vraag in verband met de rechten van transgenders te stellen tijdens het programma Town Hall van nationale zender ABC dat in Philadelphia opgenomen werd. Op vandaag kan ik dus met trots zeggen dat ik de president ontmoet heb, die

toen beloofde om de op dat vlak discriminerende wetten en decreten van de Trump-administratie ongedaan te maken indien hij de verkiezingen zou winnen. 20 januari 2021 was een dag van hoop met Joe Bidens inauguratie. Wat hij toen zei - "Ons werk stopt hier niet" - geldt ook voor ons: mijn man voert nu campagne om onze burgemeester te worden en ik focus mijn energie op LGBTQ+ rechten en, met Moms Demand Action, op de preventie van *gun violence*.

We houden een nauwe band met familie en vrienden in België in stand. We komen jaarlijks terug naar Knokke voor een vakantie aan zee, een hoogtepunt in het jaar. Met COVID kon dat jammer genoeg niet in 2020, maar uitstel is geen afstel!

De scholen van onze twee kinderen waren lang dicht, en daarom nam ik in maart 2020 een *sabbatical* om de kids bij hun *remote learning* te helpen. Mijn plan is om dit jaar mijn eigen kinerpraktijk te beginnen, gefocust op behandeling tijdens en na een zwangerschap, iets wat tot nog toe niet beschikbaar is in de regio.

Mijn tijd op St.-Jozefs lijkt lichtjaren geleden, maar ik blijf dankbaar voor de sterke academische opleiding én het innerlijke, morele kompas van die vier jaren.

Mieke Haeck (6 Wetenschappen – wiskunde 1995- '96)

DERDES

VIERDES ↓

VIJFDES ↓

**ZE
SD
ES
➔**

Coronaramopje

Een vent die nooit uit z'n zetel voor de tv weg te slaan was, heette vroeger een eersteklas luierik – in coronatijden getuigt hij van verantwoord gedrag...

WOORDJE VAN DE DIRECTIE

waarmee we u even op het verkeerde been zetten...

Op een dag in januari klopte de secretaresse aan: “Een zekere Yves Dekimpe uit Knokke voor jou aan de telefoon... Mag ik hem doorschakelen?” - “Ja hoor!” Hoe leuk was dat! Er kwamen direct een heleboel mooie herinneringen van mijn schooljaren in het Sint-Jozefschool naar boven. Nu, vier maanden later, schrijf ik een artikel voor de schoolkrant. Mijn uitstelgedrag... sommige dingen veranderen niet ;-)

Ik moet al even tellen hoe lang het geleden is dat ik daar op school zat... Zo’n vijftig jaar... O jee, wat vliegt de tijd... En toch herinner in me sommige momenten alsof het gisteren was: De go-cart rally; de 24-uren lesmarathon met, als we doodmoe waren, een les over “Mack the knife en Mackie Messer”; onze toneelvoorstelling, leerkrachten, vriendschappen ... Ook al was ik niet altijd een voorbeeldstudent, nu ik er op terugkijk, was het toch een prachtige tijd!

Toen Mevr. Heyvaerts, onze toenmalige klastitularis, me zei dat het leerkrachtenteam dacht dat het onderwijs wel iets voor mij was, was ik het er niet mee eens... Ik, leerkracht? Echt niet! Toch studeerde ik kleuteronderwijs in Brugge. Drie jaar later wou ik nog verder studeren, echt student zijn en ging ik op kot in Gent. Omdat ik altijd al met kinderen die het moeilijk hebben wou werken, studeerde ik ergotherapie. Heel wat vrienden uit het secundair studeerden ook in Gent. We gingen bij elkaar op bezoek, aten samen, gingen uit of hadden gezellige avonden op kot. Tijdens de blok motiveerden en steunden we elkaar. Ik heb tranen met tuiten geweend ... op de klasfoto op blz. 22 zie je haar helemaal rechts op de eerste rij toen ik in mijn derde jaar ergo drie maanden stage in Leuven en drie maanden stage in Knokke kreeg. Op kot zitten in Gent zat er dus niet meer in...

... op de klasfoto op blz. 22 zie je haar helemaal rechts op de eerste rij

Na zes jaar studeren was het tijd om te gaan werken. Omdat mijn vriend in Vlaams-Brabant woonde en werkte, gingen we samenwonen in Peizegem, om er nog es goed over te pei(n)zen... Ik wou mijn twee diploma's combineren en werd GOK-leerkracht in de Ursulinenschool in Koekelberg. Elke dag naar Brussel vond ik geweldig! *A big girl in a big world*-gevoel. In acht jaar tijd heb ik zowel

bij de jongste kleuters als in het 6de leerjaar gewerkt en ontdekt dat je de meeste ervaring toch op de werkvloer opdoet. Veel leerlingen daar werden thuis anders-talig opgevoed. Hen mogen ondersteunen bij het Nederlands vond ik geweldig. En als ze een woord met een licht West-Vlaams accent uitspraken, was ik trots dat ze het van mij geleerd hadden! Ik heb de job ook twee jaar met het werken als ergotherapeut in een revalidatiecentrum gecombineerd.

Toen ik wat later zelf kinderen kreeg, ontdekte ik dat mijn rol als moeder combineren met een job in het onderwijs een hele mooie keuze was. Ik werd zorgcoördinator in SBS De Kastanjelaar in Vilvoorde en deed de BaNaBa zorgverbreding en remediërend leren. In mijn job kon ik mijn passie voor zorg kwijt. Leerlingen die moeilijkheden hebben ondersteunen, samen met leerkrachten, het zorgteam en ouders zoeken naar helpende maatregelen en oplossingen, samen het zorgbeleid vorm geven. Het was een boeiende job - maar om de zoveel tijd heb ik nood aan een nieuwe uitdaging.

Toen mijn directie zei dat ze een directeur zochten in Oase, een school voor buitengewoon lager onderwijs in dezelfde scholengemeenschap, zag ik mezelf dit niet meteen doen. Toch leek de stap naar het buitengewoon onderwijs echt iets voor mij. Een team van leerkrachten met een zorgzame bril mogen aansturen in een school waar leerlingen mogen evolueren op hun eigen tempo - ik waagde mijn kans. Ondertussen zit mijn eerste schooljaar als directie van Oase er bijna op. Het

is een ontzettend boeiende en veelzijdige job. Oase staat voor “Onderwijs met Aandacht voor de Sterktes van Elk” Een missie waar ik me elke dag samen met het team voor wil inzetten. Want wat is er mooier dan geloven in de sterktes van kinderen, ondanks de moeilijkheden waar ze soms mee kampen. Als ik geen mensen op mijn weg had die in mij geloofden, stond ik niet waar ik nu sta.

Af en toe kom ik nog iemand van de tijd in Sint-Jozef tegen via verschillende kanalen: de kunstfoto's van Servaas Van Belle, de boeken van Piet Baete, Mieke Haeck in de VS, Katrien Vandycke met haar eigen praktijk, Ico Maly onlangs op het nieuws, en zo veel meer ... Heel trots zeg ik dan: “Dat was een klasgenoot van me!”

Roselien Rappé (6A, 1995-'96)

KRITISCH EN CREATIEF MET MYTHOLOGIE

“Mijn geest drijft me ertoe vormen te beschrijven die veranderd zijn in nieuwe lichamen; goden, (want jullie hebben die vormen ook veranderd) blaas mijn begonnen werk adem toe en leid vanaf het eerste begin van de wereld mijn lied ononderbroken tot aan mijn tijden!”

Klinkt deze aanhef u bekend in de oren? Dan heeft u wellicht ooit uw broek versleten tijdens een cursus Latijn en koestert u hopelijk mooie herinneringen aan een wonderlijke wereld van gedaanteveranderingen. Elders in Schakel las u al dat de vijfdes het wederom goed deden in de Vergiliuswedstrijd, maar van de vierdes kunnen we minstens hetzelfde zeggen. Zij verdiepten zich niet in de meester van de herderspoëzie, de zoemende arbeid van bijen of de grote reis van Aeneas, maar achterhaalden waar Shakespeare zijn mosterd haalde voor zijn *Romeo* en Collodi voor zijn *Pinokkio*. Zegt u dit niks? Dan laat ik u graag kennismaken met Publius Ovidius Naso, een andere grootmeester van de Latijnse poëzie. In zijn grootse epos, *Metamorphoses*, vertelt hij ons nagenoeg alle mythologische verhalen die de Romeinse literatuur rijk is: hoe Narcissus op zichzelf verliefd wordt, hoe Theseus de minotaurus verslaat in het labyrint, hoe Midas alles in goud verandert wat hij aanraakt ...

In de maand maart startten de zestien leerlingen van het vierde jaar Latijn vol goede moed aan hun epos: een verhaal van Ovidius van naaldje tot draadje uitspitten. Waar sommigen zwoegden om de grammaticale constructies te ontwarren, hielden anderen zich dan weer bezig met het opstellen van een woordenlijst, interpreteren van kunst of Latijnse verzen vertalen.

Ze trokken ook uit op onderzoek in de Romeinse cultuur. Zo wilden sommigen in de nasleep van het zondvloedverhaal van *Deucalion en Pyrrha* wel eens weten hoe de Romeinen nu precies offers hielden. Het verhaal van *Jupiter en Callisto* dat verklaart hoe de Grote en Kleine Beer ontstonden, inspireerde anderen dan weer om te onderzoeken vanwaar sterrenbeelden zoals Orion en Andromeda komen. Heb je je ooit al afgevraagd of de Romeinen ook huisdieren hielden? De leerlingen die *Atalanta en Hippomenes* lazen, wisten me te vertellen dat er tweeduizend jaar geleden zelfs hondenpenningen en graf-schriften voor honden bestonden. Het tragische liefdesverhaal van *Alcyone* die haar *Ceyx* verloor op zee waarna ze beiden in ijsvogels veranderden, leidde ten slotte tot een onderzoek over rouw bij de Romeinen. Neen, zwart droegen ze niet, maar ze trokken wel hun haren uit, schoren zich een tijd niet meer en sloegen zichzelf. Hmmm, speciaal.

Na twee maanden ploeteren was het eind mei dan eindelijk zover: toch enigszins trots en met enige zenuwachtigheid over wat de leraar ervan zou denken, kwamen ze allemaal hun werkstukken inleveren. Voor de grote dag arriveerde, werd die al een beetje aangekondigd door het lokaal dat elke dag van de week wel wat voller leek te worden.

De leerlingen waren immers niet alleen kritisch met Ovidius' verhalen aan de slag gegaan, maar ook creatief. Zo verscheen er op een dag een tempel in het lokaal. In het dak van die tempel monteerden de leerlingen lichtjes om te verwijzen naar de bliksem die de

zondvloed aankondigde. Binnenin de tempel waren *Deucalion en Pyrrha* te zien, die na de zondvloed de wereld opnieuw bevolkten door stenen achter zich te gooien. Uit die stenen ontstonden nieuwe mensen, mannen uit die van *Deucalion* en vrouwen uit die van *Pyrrha*.

De volgende dag was mijn lokaal weer wat voller: een kijkdoos deze keer, eentje met ramen dan nog wel. De ramen dienden als verwijzing naar de raamvertelling waarin het verhaal van *Atalanta en Hippomenes* gekaderd zit. En ik dacht in mezelf: “Daar is over nagedacht!” Binnenin vond ik een beeldje van Cybele, de moedergodin wier span getrokken wordt door twee leeuwen - de gedaanteverwisseling die *Atalanta en Hippomenes* te wachten staat na een stoeipartij in een tempel. Ook de twee leeuwen met manen en al ontbraken niet in de kijkdoos.

Weer een dag laten verscheen er een pop van ongeveer een meter hoog in papier-maché. En ik dacht: “Wauw!” De pop toonde *Callisto*, maar een vreemde *Callisto*, want de knappe vrouw was al voor de helft in een berin veranderd - de straf die Juno haar oplegde na het overspel van haar echtgenoot.

Eén werk ontbrak dus nog, maar dat kwam maar met de taak zelf in de vorm van een USB-stick met de begeleidende woorden: “Mevrouw, u gaat dat toch niet aan de anderen laten horen, hé?” Uiteraard was ik meteen benieuwd. De leerlingen die met *Ceyx en*

Alcyone aan de slag gingen, gooiden het niet over een plastische, maar muzikale boeg. Zij componeerden en zongen zelf een lied waarin ze hun versie goten van dit verhaal. Ik glunderde niet alleen als leraar Latijn, maar ook als leraar Nederlands, want de leerlingen stopten er zelfs binnenrijm in!

*At first I didn't know what to say, with a troubled heart he went away.
I told him about the dangerous sea but the thing he worried about was me.
I asked him to take me along, so if he died we'd both be gone.
But then he left me all alone 'cause he wanted me to stay at home.*

*Refrein:
Love will always hold me.*

*Love will always save me.
Love will find me every day.
Love will always help me.
Love will always fix me.
Love will never fade away.*

*My ship went down in a raging storm, while drowning I saw a beautiful form.
It was my wife whispering to let go and assuring me she would always know
I was thinking about our past memories, when the gods became my enemies.
I called her name out with the rain, and sank to the bottom with my pain.*

Refrein

*Without knowing he died at sea, a ghost at night came to tell me.
Together with his ship it all went down but it felt it was me who drowned.
Never thought I could survive the pain that hit me like a knife.
I prayed to the gods to keep him safe but it felt like I was destiny's slave.*

Refrein

*I went down to the beach and found a body laying on the ground.
Then I recognized my love, help had come from high above.
The gods decided us to be two birds for all eternity.
We flew together through the sky, the future now will pass us by.*

Het was weer een voorrecht en een plezier om deze warme groep pubers een schooljaar lang te zien groeien tot kritische jongvolwassenen. Bedankt, leerlingen van 4B, om me te laten genieten van jullie fantastische creativiteit! Het enige probleem waarmee jullie me opzadelen, is dat ik dringend op zoek moet naar een plaats om al jullie juweeltjes te bewaren!

Een trotse leraar Latijn

Elise Stassen

* * * * *

Klassieke mop

Een Griek vertelt zijn probleem aan een dokter-in-opleiding.
‘Dokter, als ik opsta heb ik altijd een half uur last van duizelingen, pas daarna voel ik me weer normaal.’
De dokter reageert: ‘Dan sta je toch gewoon een half uur later op?’

Belgisch Kampioenschap WAKEBOARDEN

Guur weer houdt de meeste mensen gewoonlijk binnen, maar de kandidaat-kampioenen lieten zich er niet door afschrikken bij het Belgisch Kampioenschap Wakeboarden, tijdens het eerste weekend van oktober 2020 in Lakeside Paradise in Knokke-Heist. Enkele van onze leerlingen kaapten daar een stel titels en mooie plaatsen weg. In de categorie “Open Ladies” werd Pauline Appelmans (6 wetensch.-wisk., foto ↓) kampioen en behaalde Kaat Bastiaens (5 ec.-mod.talen) de vierde plaats.

Bij de “Boys” eindigde Sasha Delpierre (4 economie) op de tweede plaats. Bij de “Junior Men” werd Maximilien Daelemans (6 ec.-wisk.) kampioen (midden op de foto hieronder) en werd oud-leerling Jay Michel tweede (links op de foto). Bij de “Junior Men” in de discipline Wakeskaten, werd Jay Michel dan weer kampioen. Proficiat allemaal!

CHANGEMENT DE DÉCOR

Nadat de twee oude villa's rechts van onze sportzaal in de Cassiersstraat jarenlang hadden staan verkrotten, gingen ze een tweetal jaren geleden dan eindelijk tegen de vlakte. Algauw tierde het onkruid welig op de braakgrond, maar het uitzicht had wel één mooi aspect: je kon er achteraan nog een restantje van een oude zandduin ontwaren. Een gelijkaardig restant kon je overigens vele jaren ook zien waar momenteel tussen de Parmentierlaan en de Koningslaan aan de rotonde een appartementsgebouw opgetrokken wordt – wie herinnert het zich nog?

Hoe dan ook, binnen afzienbare tijd zal er naast onze sportzaal een “luxueuze villaresidentie in verborgen parktuin” verrijzen, zoals je op twee reclameborden kunt lezen. Dat ‘verborgen’ is alvast zéér relatief, want nachtbrakers en kleine vandalen weten het Duinenpark maar al te goed te vinden...

*Coronaraadsetje voor scheikundigen...
Geef de chemische term voor mondmasker.*

antwoord : droofstof

Project Plastic Soep

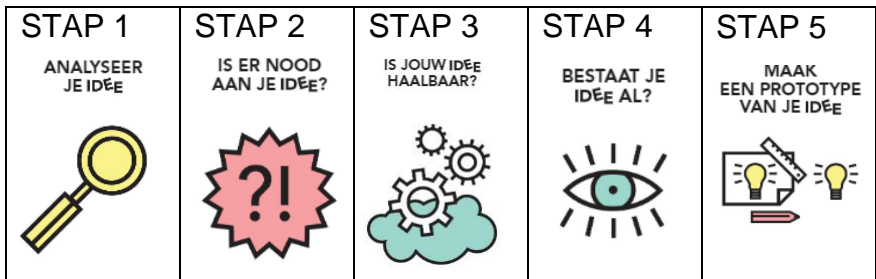
Vrije ruimte wetenschappen

Dit schooljaar hebben de leerlingen van klas 6cWEWI samen met leerlingen van andere scholen deelgenomen aan het project Plastic Soep in samenwerking met de UHasselt.

In eerste instantie moest kennis verzameld worden:

- *Welke problemen veroorzaakt plastic in de oceanen?*
- *Hoe komt het dat plastic zo moeilijk afbreekbaar is? Bieden bioplastics een oplossing?*
- *Wat zijn micro- en nanoplastics? Hoe worden we hieraan blootgesteld?*
- *Wat zijn de effecten voor het zeeleven en onze gezondheid?*

Daarna gingen de leerlingen in verschillende stappen op zoek naar een creatieve oplossing om de Plastic soep te verminderen en mochten ze hun creatieve opdracht overtuigend presenteren via een filmpje en een wetenschappelijke poster (zie volgende bladzijden).

Tijdens de finale op 17 mei - coronaproof via Google Meet - hebben de leerlingen op een overtuigende manier de vragen beantwoord van de externe jury.

Kortom, een leerrijk project waarin flexibel denken, creatief ondernemen, samenwerken en wetenschappelijke geletterdheid aan bod kwamen. Een pluim voor de inzet van deze leerlingen!

Katrien Hemschoote, lerares Vrije Ruimte Wetenschappen

#StopThePlasticSoup

E-RESK

Rune, Estelle, Stéphanie, Kevin

Het probleem dat wij willen aanpakken, is de **afvalberg verkleinen** door de plastic bekerijes op festivals rechtstreeks af te breken met behulp van enzymen. Vandaar ook de naam 'E-RESK': de eerste E staat voor enzymen en RESK spreekt je uit als risk (Engels voor risico). Het plastic is namelijk een heel groot probleem en wij zijn ervan overtuigd dat enzymen hiervoor de oplossing vormen.

FOTO POSTER: Middelburgers met bekersieren

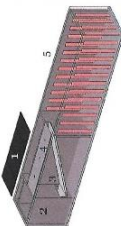

Sint-Jozefslyceum, Knokke-Heist
www.sintjzefslyceum.be

Voor verdere info en bronvermelding scan de QR-code →

SCAN ME

Waarom?

Plastic is een **wereldwijd probleem** in de natuur en iedereen heeft wel al gehoord van **plastic soep**. Het is een opeenhoping van grote hoeveelheden plastic en ander afval in oceanen en zeeën. Grote plastic velt door zonlicht, verweering en golfslag in elkaar in kleine stukjes die ook microplastic worden genoemd. Dit concentratie van plastic en microplastics in zeeën en oceanen blijft dus bestaan. Tegen het probleem aan te pakken, wordt er meer dan **11 miljoen ton plastic afval** in de zee terecht. Dit ten koste van miljoenen dieren, zoals vissen, schildpadden ... Jaarlijks overlijden meer dan 100.000 zoedieren door plastic. Ook ontbaten er veel **oplopingen van plastic op land**. 79% van het plastic afval komt namelijk op stortplaatsen en in het milieu terecht. De afvalberg op land wordt steeds groter en daarom is het belangrijk om ook hier met oplossingen te komen om die afvalberg te verkleinen.

E-RESK is een project dat wij hebben opgesteld met de ambitie om de hoeveelheid **PET-plastics** te **reduceren** met behulp van enzymen. Wij focussen ons voornamelijk op plastic door de grote afvalberg op festivals.

Plastic is moeilijk afbreikbaar door de **covalente bindingen** die het bezit. In de natuur zijn er geen enzymen aanwezig die plastic kunnen verteren, waardoor die covalente bindingen moeilijk afbreikbaar zijn, en plastics soms wel honderden jaren blijven bestaan. Hierdoor zijn wij op het idee gekomen om het plastic af te breken met behulp van **enzymen**. De plastic-etende bacterie die in ons project centraal staat is de **deconobla sakaricis**. De bacterie produceert twee enzymen die wij gebruiken: Het enzym **PETase** is hier één van en zet PET om in M-ET. Daarna komt dan het enzym **MHETase** en die breekt deze M-ET af.

Voor ons project gaan we naar festivals: Puukelloop, Rock Werchter, Graspop, Tomorrowland, Suikeroek ... Zoals iedereen wel weet, veroorzaken deze heel veel afval, waaronder bekersijes die blijven liggen. Om het project volledig tot stand te brengen, zijn er enkele essentiële elementen: **enzymen**, **plastic bekere** en behulpzame festivalgangers. Vrijwilligers, festivalgangers en werkmensen brengen de plastic bekere naar een **verzamelplaats** naast het festivalterrein, waar het echte werk begint.

Hoe?

Mensen die aanwezig zijn op het festival kunnen, als ze dit willen, bekersijes die op de grond liggen oprapen en naar een **verzamelpost (container)** naast het veld brengen. Wanneer het plastic bij de verzamelplaats is toegekomen, wordt het nadien door onze installatie tot bouwstenen verwerkt. Deze container bevindt zich vlak naast de festivalzone, waardoor er geen transport nodig is. De afbraak gebeurt op een **mensschalige manier** en gebeurt in **verschillende ruimtes**. Ook bevat de container **zonepanelen op het dak voor de energie (1)** van de installatie binnenin. In de **eerste ruimte (2)** wordt het plastic tot kleine stukjes vervaald m.b.v. een **vernipperaar**. Vervolgens wordt het versnipperd plastic via een **rolband (3)** naar de **tweede ruimte** vervoerd. Op de rolband worden tegelijk de **enzymen (PET- en MHETase) (4)** aan het plastic toegevoegd. Het is een soort **Meine serre (5)**, waar het heel warm is (temperatuur boven de 50 °C), zodat de enzymen optimaal werken. Dit zorgt voor een snellere afbraak. De enzymen gaan zich vasthechten op het plastic en gaan dit **atrahken tot terafraalzuur en ethyleenglycol**. Als de enzymen **alles** hebben **verteerd**, dan blijven **enkel deze bouwstenen** over. Deze worden dan verzameld en uit de serre gehaald, zodat er plaats is om opnieuw plastic deeltjes af te breken. Die bouwstenen kunnen dan opnieuw worden gebruikt om plastic bekere te maken.

ZANUSSI

Wash Time: 00:00

105

00:00

Sint-Jozefsslyceum

ferrovloestof

plasticfilter

Plastics down the drain... of toch niet?

Plastic soep te vermijden?
Plastics zijn in enorme concentraties terug te vinden in ons afvalwater. Veel mensen denken dat dit probleem zichzelf zal oplossen, maar dit is helemaal niet het geval. Wij willen met ons project hier minstens een kleine verandering teweegbrengen.

Microplastics
Er bestaan meerdere soorten plastics, degene die vaak worden vergeten, zijn microplastics, aangezien we die niet kunnen zien met het blote oog. Daarom moeten we juist daarvoor nieuwe maatregelen nemen. Het gaat niet alleen om gevaren voor het milieu, maar ook voor de voedselketen. Aangezien microplastics ook door dieren opgenomen worden.

Nieuw systeem.
Ons systeem is gebaseerd op het idee van een jonge wetenschapper Fion Ferreira. Hij slaagde erin om microplastics te verwijderen uit afvalwater met behulp van ferrovloestof. Wij passen zijn idee toe in een door ons ontworpen filter die microplastics afzondert uit het afvalwater van wasmachines.

Conclusie
Met behulp van onze filter verminderen we de hoeveelheid micro- en nanoplastics (MNP's) in het afvalwater. Deze MNP's kunnen gerecycleerd worden. Zo zorgen we ervoor dat er veel minder MNP's in de voedselketen terecht komen. Dit zal een positieve invloed hebben op onze algemene gezondheid en op het behoud van de biodiversiteit.

Hermit, P. (2019-08-02). Datafile available at: [YourData.nl](https://www.yourdata.nl/) or 2021-04-07. <https://doi.org/10.21203/rs.3.rs-1000000/v1>

Het wapen om de **plasticoorlog** tegen te gaan!

Figuur 1: plastic soep

Wat is het probleem?

Plastic is niet meer weg te denken uit onze samenleving, maar omdat het zo moeilijk afbreekbaar is, veroorzaakt het grote problemen. Het komt terecht in het milieu en blijft jaren aanwezig in de zee en in levende organismen die ermee in contact komen. Ons project zal erin slagen het plastic in kleine meren en rivieren te verwijderen, maar ook in de grootste oceanen.

Oplossing voor ons probleem

Ons project focust op verschillende aspecten van de plastic problematiek. De Floating Plastic Remover (FPR) zal plastic verwijderen uit het water en zal bovendien het plastic afbreken.

Meer info:

Figuur 2: dolfin

Diervriendelijk

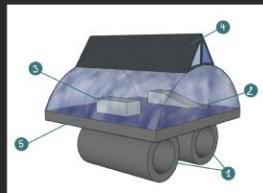
Ons systeem stoort de habitat van de organismen niet. Door de infrageluiden gaan vissen en sommige andere organismen zelf weg van ons platform. Onze FPR wordt geoptimaliseerd om enkel plastic op te zuigen.

Figuur 3: bacterie

Bacterie

We maken gebruik van een bacterie om het plastic af te breken. Zo verloopt dit via een natuurlijk proces, want de bacterie neemt plastic als voedselbron.

Floating Plastic Remover

1. Plastic wordt verzameld uit de zee door een marinestofzuiger. Er zijn ook infrageluiden aanwezig om vissen op afstand te houden.
2. Via een rolband komt het plastic terecht in bakken.
3. Het plastic wordt afgebroken door bacteriën.
4. Zonnepanelen zorgen voor energie op het platform.
5. De FPR wordt gemaakt van composiet en glas.

Milieuvriendelijk

Onze uitvinding kan volledig autonoom functioneren, dit vermijdt talloze kosten. Het platform neemt de werking over van afbraakfabrieken. We halen onze energie van de zon door de installatie van zonnepanelen.

Sint-Jozeflyceum Knokke-Heist
Pauline Appelmans, Boris Inslegers, Ramiro van de Wiele, Julie Maenhout

Het Zwin, een “exotische” bestemming geworden ?

Covid 19, weet-je-wel ...

Concreet zorgden coronamaatregelen ervoor dat er dit schooljaar nog geen uitstappen of excursies mogelijk waren. Los van schoolse context en regelgeving waren uiteraard ook reizen naar het buitenland een hele tijd geen optie.

Maar ... er komen andere tijden. Zo zijn we in de derde week van mei voor het eerst met leerlingen op excursie getrokken naar ons eigen Zwin Natuur Park, “de Internationale luchthaven voor vogels”, zoals ze zichzelf daar noemen. De excursie kadert eigenlijk helemaal in het jaarplan en de doelstellingen voor het vak Biologie van de leerlingen van het 4^e jaar. Maar dit schooljaar is alles anders. Nu wordt een ‘traditional’ plots als een ‘special’ aangevoeld. Enthousiasme alom. Met de fiets op safari naar een natuurpark aan de grens met het buitenland.

Misschien omdat jongeren eerder verre bestemmingen verkiezen en reeds spectaculaire plaatsen bezocht hebben, wat nu allemaal niet kon, maar vooral omdat het zo lang geleden was ‘ergens’ te kunnen naartoe gaan, bleek deze excursie bijna exotisch, mede omdat het Zwin Natuur Park zeker waardevol en eventueel niet altijd als echt goed gekend kan omschreven worden.

Ook voor de Zwin-gidsen waren wij een primeur: de eerste schoolgroepen die ze mochten ontvangen na de eerste coronaversoepelingen.

Praktisch betekent deze uitstap een prima toepassing van onderzoekend leren: waarnemen, meten, determineren, hypothesen stellen en aftoetsen, om uiteindelijk besluiten te formuleren. Wetenschap van de bovenste plank.

Tegelijk was het met gunstig gestemde weergoden ook een heel fijne beleving van prachtige natuur. Een ecologisch waardevol gebied met krachtige dynamiek in een fantastisch landschap met grote natuurhistorische waarde. Genieten in onze eigen exotische achtertuin.

Jan Denecker, leerlingbegeleider

CRYPTO-DUIZENDSTE-VAN-EEN-KILO

Breng de genummerde letters over naar de reep onderaan en je vindt een *hot topic*... De oplossing vind je verder in deze Schakel.

list in een bepaald gebied		10			12				
drukmachine uit Iran			3						
landerijen funderen			2						
gratis verzonden Z.-Europese dictator					1				
stomverbaasd dat het opgelapt is			11						
voorschriften verscherpen						5			
kat voor water over de taalgrens			6						
volkomen lichtbundel					8				
begrepen en betrap		14							
zich vettig uit de voeten maken		7							
confiscatie van deeg					15				
klant voor gelig metaal		4							
groei is niet meer na u	13				9				

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----

PENSIOEN

In de *Decamerone* van Giovanni Boccaccio houden de vertellers een banket in tijden van de pest. Bewaren ze geen anderhalve me-

ter afstand van elkaar, dan toch enkele mijlen van Firenze waar de kwalijke dampen rondwaren. Nee, ze laten de epidemie niet aan hun hart

komen en vertellen hun schunnige verhalen te midden van uitgelezen spijzen en inspirerende dranken. Wij hebben een kleine zevenhonderd jaar later in Knokke-Heist alvast de pest in de pandemiemaatregelen die voor het tweede jaar op rij verhinderen om een heus feest aan te richten ter ere van een personeelslid dat met pensioen gaat, afscheid neemt van de school en de collega's. Eind vorig schooljaar moesten we wiskundeleeraar Dirk Deslyper al zeer pianissimo uitzwaaien, en wat we straks voor leraar Latijn Bart Vanaudenaerde en lerares Frans Bernadette Serruys kunnen organiseren zal misschien niet meer pianissimo maar toch nog steeds piano zijn. Afwachten...

Eind juni hangt classicus Bart Vanaudenaerde zijn Orfische lier aan de wilgen. De meeste leerlingen kennen hem al van in het Sint-Bernardusinstituut. Daar startte hij in september 1981 als deeltijdse studiemeester-opvoeder en deeltijdse leraar. Na enkele jaren maakte hij als leraar Latijn een spagaat tussen de middenschool in Knokke en het technische Instituut O.-L.-V. Onbevlekt in Heist, en gedurende twee jaar zelfs een hinkstapsprong met onze school bovenop die twee, een lenigheidsoefening die vanaf september 1998 beperkt werd tot SiBe en SiJo. Als we zijn naam horen, moeten we zonder meer denken aan de vele keren dat hij z'n leerlingen van het 5de en 6de Latijn wist te inspireren tot knappe vertaalprestaties in de Vergilius- en Cicerowedstrijden. Wat leerlingen en ouders minder goed weten is dat dhr. Vanaudenaerde zich altijd inzette voor Amnesty International en dat hij een zeer onderlegd vakbondsafgevaardigde voor het C.O.C. was en als dusdanig de belangen van het personeel behartigde op een aantal inspraakniveaus van de twee scholen en de scholengemeenschap. Gevraagd naar zijn plannen voor de zeeën van vrijetijd in het verschiep, liet Bart Vanaudenaerde doorschemeren dat hij geïnteresseerd is in vrijwilligerswerk in de gezondheidszorg of ook in het documentatiecentrum van het Ieperse museum *In Flanders*

Fields, maar dat hij daarnaast ook meer als begeleider van zijn wielrennende zoon wil optrekken. Misschien kan hij op die manier kennismaken met een paar “klassiekers” waar geen Latijn bij te pas komt...

Romaniste Bernadette Serruys *commença sa carrière* in september 1982 niet aan de Oostkust maar aan de Westkust: een jaartje in het Gistelse Sint-Godelievecollege en een jaartje in het Oostendse Sint-Lutgardisinstituut. In september 1984 verkaste ze haar Franse talenten naar het Instituut O.-L.-V. Onbevlekt in Heist en het Sint-Jozefslyceum in Knokke, waar ze zuster Godelieve - niet die van Gistel van daarnet - als directrice aantrof; vele oud-leerlingen zullen zich haar zeker herinneren. Per 1 september 1991 kwam een einde aan het pendelen tussen twee scholen en onderwijsvormen en stond zij voortaan fulltime in SijO voor de klas, tot zij een drietal jaar geleden overstapte naar een halftijdse betrekking. Al die tijd gaf ze Frans, Frans en nog eens français, met een gedrevenheid die alleen al in haar dagelijkse spraakwatervallen binnen en buiten de klas zonneklaar werd. Haar liefde voor de Franse literatuur, haar jarenlange engagement als klastitularis, haar vernieuwende aanpak na het vertrek van directeur De Grootte om de reis naar Parijs te organiseren, en haar sympathieke *présence* en betrokkenheid onder de collega's zijn kwaliteiten die lang zullen nazinderen. Gevraagd naar haar toekomstplannen staan een reis per jeep door Argentinië en een maandje lesgeven in Afrika op de bucketlist, en in het dagelijkse leven komt er meer tijd voor de kinderen en kleinkinderen .

Om af te ronden vermeld ik ook even mevrouw Anita Heyvaerts; ook zij gaat straks met pensioen. Gedurende zowat vijfentwintig jaar was zij lerares Engels in de hogere cyclus (zo heette dat toen) van onze school, waarna zij directrice van het Sint-Andreasinstituut in Brugge werd. We

wensen haar en mevr. Serruys en dhr. Vanaudenaerde het allerbeste toe en we bedanken hen gemeend voor al wat ze voor onze leerlingen en de school betekend hebben.

Yves Dekimpe

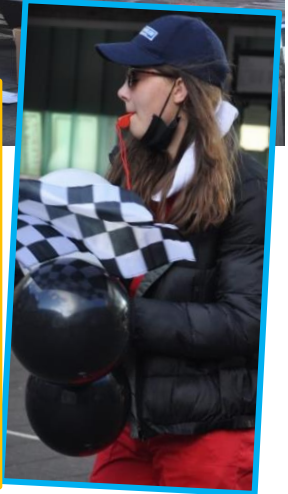
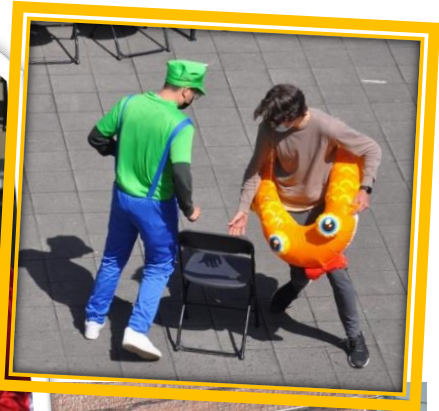
50-DAGEN

Maanden hebben we er met gans het zesde naar uit gekeken, onze 100 dagen. Toen was het eindelijk zover, maar een virus gooidde roet in het eten. Hét hoogtepunt van onze middelbare carrière leek even niet door te gaan. Gelukkig konden we er dankzij heel wat steun van het schoolteam een ontzettend leuke **50** dagen van maken. Er kroop heel wat voorbereidend werk in en er werd heel fel gediscussieerd welk thema we zouden kiezen. We hebben heel wat zakjes lotuskoeken verkocht om alles te kunnen financieren, maar er werd enorm veel plezier gemaakt.

Eindelijk was de dag er dan, onze 'race' kon beginnen. Jammer genoeg verliep het dit jaar iets in mineur omdat enkel de derde graad aanwezig kon zijn, maar dit hield ons niet tegen om er alsnog een ontzettend amusante dag van te maken. Dankzij het mooie weer, een lekkere barbecue en het toch wel enthousiaste vijfde middelbaar hebben we er een dag van kunnen maken die wij als zesdejaars nooit zullen vergeten. We hebben gelachen, gedanst en vooral genoten van onze 50 dagen.

Jasper Merlevede

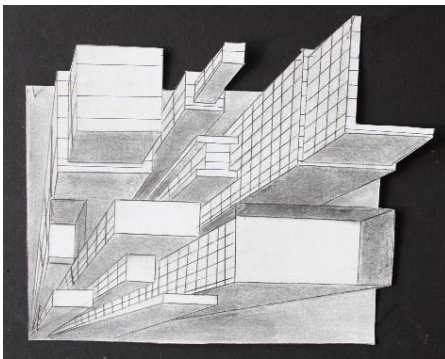

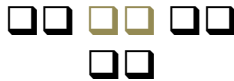
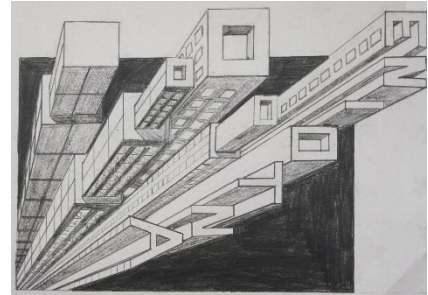
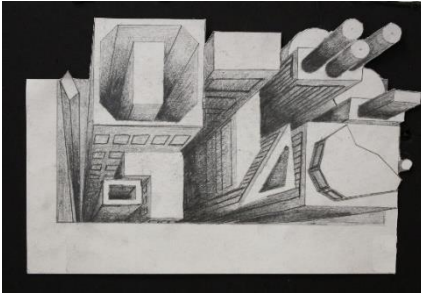
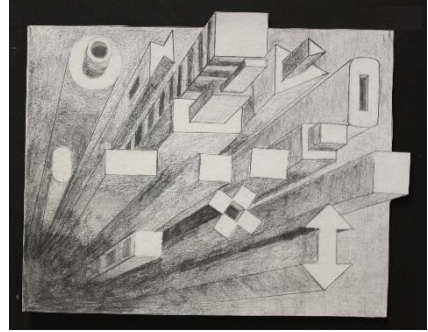
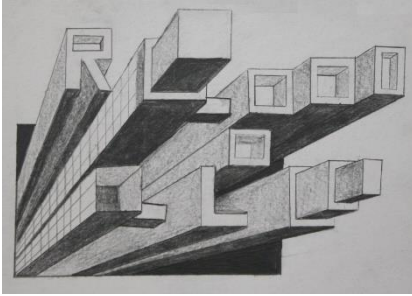
POINT OF VIEW

Behalve mondkmaskers ontwierpen leerlingen van het derde jaar in de lessen P.O. ook hun eigen stad vanuit éénpuntperspectief. Ze moesten een aantal gebouwen met verschillende verdiepingen

en een aantal dieptes uittekenen. Extra punten leverde een gebouw in een andere vorm op. De afwerking gebeurde in grijswaarden zodat diepte en schaduw gesuggereerd werden. Om verschillende grijstonen te bekomen gebruikten ze een zacht potlood.

Catherine Bonne, lerares P.O.

GLOBETROTTING

Mensen vroegen me: “Arnaud, wat is nu het mooiste wat je gezien hebt?” Eerlijk, het mooiste wat ik heb gezien zijn de mensen die ik heb leren kennen tijdens mijn zes maanden doorheen meer dan twintig landen.

Het begon allemaal met een trein, hier in Knokke. Dan per bus naar Amsterdam, Berlijn, Praag. In Berlijn vertelde een groep van vier me hoe het allemaal zowat ineen zat, dat rugzakreizen. Al snel volgde de hele Balkan, doorheen Servië naar Kosovo, Macedonië en Bulgarije. Dan volgde de eerste grote mijlpaal. Over land van Knokke naar Istanbul. Vanaf hier zou het enkel gecompliceerder worden, wist ik. En zo was het ook. Leuk, hoe ik spontaan werd uitgenodigd om een Armeens trouwfeest bij te wonen. Meteen daarna kwam Georgië. Ik dacht hier een week te blijven, het werden er uiteindelijk drie. De andere rugzaktoeristen waren zo leuk, en we reisden het ganse land rond. In Armenië leerde een mevrouw me cyrillisch

schrift lezen terwijl we op de bus moesten wachten. Het volgende land was Azerbaidjan. Het was een tijd wachten op mijn visum, maar twee Nederlanders wisten me alvast goed bezig te houden in de stad. Uzbekistan zal ik voor altijd herinneren als het land van de gastvrijheid en de Disney-decor steden.

Kyrgyzstan was heel wat anders, hoge bergen, een Mongools volk, zo anders dan de Uzbeken, en zo interessant dat mijn bachelorpaper nu over dit land gaat. Kazachstan had de ijskoude dagen. Het Vlaamse

koppel dat avontuurlijk op hun huwelijksreis was zal me bijblijven. Dank u om me te laten zien wat het inhoud een *soulmate* te vinden. Et voilà, China, van Knokke tot aan de Verboden Stad in Beijing geraakt. Even dacht ik niet binnen te geraken, maar bedankt aan de douane die een oogje dichtkneep... Daar stoppen? Nee, echt niet. Tegen Kerstmis was ik in Vietnam, bijna vier maanden na in Knokke vertrokken te zijn. Dit land had voor mij alles: cultuur, eten, feesten en bovenal, prachtige mensen.

Cambodia was ook bijzonder, maar had niet de magie van andere landen. Thailand, het eten, 100%. Bedankt aan Matthew die ik op de eerste soloreis in Nepal heb leren kennen. In Thailand heeft hij me zoveel geleerd. Nadien hebben we elkaar nog gezien in Kazachstan en België. Hier moest het eindigen. Een weekje later zou school terug beginnen. Sindsdien ben ik door gans Oost-Europa gereisd, opnieuw Centraal-Azie bezocht, een semester in Israël gestudeerd en het volgende semester is in Kopenhagen.

Ik zou zoveel verhaaltjes kunnen vertellen. Wat nu wel en wat niet te bezoeken, maar ik denk dat het het beste is te vertellen over wat nu echt het állerbeste was, en dat waren de mensen. Ik wil graag afsluiten met een dank u aan mijn grootmoeder voor alles dat zij gedaan heeft en dank u aan alle prachtige mensen die ik heb mogen leren kennen op reis.

Arnaud Roëll (voorheen Dequeker, 5 economie – moderne talen 2015-'16)

FILES

VOOR

DUMMIES

Op regelmatige basis verschijnen artikels en rapporten over hoe de filezwaarte in Vlaanderen toeneemt – of in het “beste” geval stabiliseert. Ook in COVID-19-tijden worden de files gebruikt als een indicator van ons verplaatsingsgedrag. Tijd voor een korte uiteenzetting over het fenomeen ‘file’.

Wat zijn files?

Een file is in verkeestermen een rij van wachtende of langzaam voortbewegende voertuigen of personen. Wie tussen het gapen en neuspeuteren staat aan te schuiven op weg naar het werk, staat dus in de file. Maar ook een wielerpeloton aan een gesloten overweg of een rij bussen aan het station staan in de file. Files zijn dus méér dan een autofenomeen.

Opvallend is hoe we vaak minder tolerant zijn voor een autofile dan voor andere wachtrijen. Op onze wegen lopen de emoties tijdens de spitsuren hoger op dan in de wachtrij aan het postkantoor, bij de dokter of de slager. En dat terwijl de wachttijden nauwelijks verschillen. Naar dit fenomeen is al heel wat wetenschappelijk onderzoek verricht. Wellicht is de belangrijkste factor de lagere wachttijdacceptatie wanneer we met “Koning Auto” onderweg zijn. Onderweg willen we ons zo snel mogelijk van A naar B verplaatsen, terwijl we aan de ingang van het pretpark of festivalterrein al op voorhand rekening houden met een hoge wachttijd. Files ontstaan dus overal en op elk moment, maar vooral op een geasfalteerde rijstrook ondervinden we er blijkbaar hinder van.

Wat is de oorzaak van en de oplossing voor autofiles?

Er zijn heel wat soorten files: incidentele files, spookfiles, accordeonfiles, structurele files, vakantiefiles, etc. Elke soort file heeft verschillende mogelijke oorzaken, maar het merendeel van de autofiles ontstaat door een

teveel aan mobiliteit of verkeer.

Uit wetenschappelijk onderzoek weten we dat bijna elke file het gevolg is van een gewijzigde snelheid en volgafstand. In de spitsuren is er veel verkeer op de weg en daalt de volgafstand tussen de auto's onderling. Wanneer een eerste auto gaat remmen, ontstaat een schokgolf waarbij alle volgende auto's steeds harder gaan remmen. Files ontstaan dus nog vóór de weg haar maximale capaciteit heeft bereikt, omdat de bestuurders die erop rijden onvoldoende afstand houden en hun snelheid niet aanpassen.

De afgelopen jaren bleven onze overheden hardnekkig extra infrastructuur aanleggen in de vorm van 'spitsstroken', bredere rijstroken of 'missing links'. Maar het aanleggen van extra auto-infrastructuur heeft een aanzui-effect: hoe meer ruimte we voorzien voor de auto, hoe meer auto's die ruimte zullen innemen. Vaak gaat het zo een tijdje door, tot die ruimte is volgelopen of tot men tot het inzicht is gekomen dat meer infrastructuur geen oplossing is voor het fileprobleem.

De oplossing voor files is dus niet het verhogen van de wegcapaciteit, maar het verlagen van de verkeersvraag. Daarom moeten we het mobiliteitsbeleid meer richten op het menselijk gedrag. Dat kunnen we doen door telewerk te promoten, maar ook door alternatieven voor de auto zoals het openbaar vervoer en de (elektrische) fiets sterker te maken en het gebruik ervan aan te moedigen.

Tot slot biedt nabijheid de beste mobiliteit. Door verschillende functies (wonen, werken, verblijven, winkelen, etc.) te vermengen in één centrum worden o.m. de verplaatsingsafstanden beperkt. Een nabijheidsbeleid is dus noodzakelijk.

Waarom we het probleem 'autofiles' moeten relativeren...

Een autofile kan ook gezien worden als graadmeter voor de economische activiteit. De grootste autofiles staan niet voor niets in Antwerpen en Brussel, waar veel bedrijven gevestigd zijn en veel mensen komen werken. In verschillende studies wordt filevorming gelinkt aan een hogere productiviteit van een stad of regio, al blijkt het positieve effect eerder beperkt.

Een file kan ook worden gelinkt aan de aantrekkingskracht van bestemmingen. Mensen staan ergens aan te schuiven omdat ze hun bestemming zo de moeite waard vinden dat ze een kwartiertje in de rij staan er graag bijnemen.

Bovendien is een (kleiner) deel van de files niet per se gelinkt aan een te grote verkeersvraag. Een file kan immers ook incidenteel ontstaan: door een openstaande brug, een rood verkeerslicht, voetgangers op het zebra-pad, etc. In die gevallen is de filezwaarte doorgaans beperkt, al blijft het ook daar belangrijk om kritisch na te denken over hoe die files ontstaan en welke gevolgen ze kunnen hebben.

... en waarom we het probleem 'autofiles' niet moeten relativiseren.

Desondanks blijven de nadelen van een autofile groter dan de argumenten die ze relativiseren. Uit verschillende onderzoeken blijkt dat files zorgen voor meer uitstoot van schadelijke stoffen, meer geluids- en trillinghinder, meer ongevallen, meer ecologische versnippering, verstoring van het watersysteem en de landbouwstructuur, aantasting van het landschap en van de rust, meer sluipverkeer, verhoging van de verplaatsingskosten, verhoging van de vastgoedprijzen, etc.

Regelmatig verschijnen nieuwe wetenschappelijke publicaties en artikels die de ernst van het fileprobleem op de weg onderstrepen. De afgelopen jaren werden steeds vaker budget en tijd vrijgemaakt voor een mobiliteitsbeleid, maar de negatieve gevolgen van de hoge filedruk zullen zowel op korte als lange termijn voelbaar zijn.

Hoe jij kan bijdragen aan minder files?

In de eerste plaats is het belangrijk om kritisch over jouw verplaatsingsgedrag na te denken. Is het echt nodig om met de auto naar Brugge te pendelen om te gaan shoppen? Of kunnen we er ook een uitstapje met de trein van maken? Kan je het bezoek aan je grootouders op zondag niet invullen als een fietstochtje tot aan het rusthuis en terug? Creëer je niet meer vrije tijd als je regelmatig gaat telewerken? Kan je je afspraak plannen buiten de drukke spitsuren of kan je die vervangen door een digitaal alternatief?

Voor wie toch een auto nodig heeft, is het aangeraden om voldoende afstand te houden van de voorligger en de snelheid aan te passen.

*Kenzo Van Wynsberghe - Mobiliteitsexpert bij Scelta Mobility
oud-leerling Sint-Jozeflyceum (2011-2015)*

DAG VAN DE ...

Je hoort het wel eens op de radio: *vandaag is het de dag van de...*, en dan volgt wel eens een onverwacht of bizar onderwerp (of lijdend voorwerp). We zetten even enkele van die 'specialekes' op een rijtje.

- 5 januari : wereld vogeldag (verder geen commentaar)
- 17 januari : internationale dag van de sneeuw (en White Christmas dan?!)
- 24 januari : dag van de bedreigde advocaat (vast niet in z'n portemonnee)
- 27 januari : wereld ijsberendag (incl. die zonder pels?)
- 30 januari : internationale dag van de croissant (lekker krom!)
- 11 februari : Europese dag van alarmnummer 112 (allemaal bellen, aub!)
- 15 februari : wereld nijlpaardendag (nijlpaarden aller landen, verenigt u!)
- 11 maart : wereld loodgietersdag (gratis herstellingen van uw sanitair?)
- 19 maart : internationale dag van het geluk (en de rest: pechdagen?)
- 22 maart : wereld waterdag (plat of bruis?)
- 4 april : wereld dag van de rat (als huisdier, jawel!)
- 11 april : internationale dag van de goede daad (joint he scouts!)
- 13 april : wereld scrabble dag (leg eens een lettertje)
- 17 april : internationale dag van de haiku (7-5-7)
- 17 april : wereld circus dag (hang eens de clown uit)
- 22 april : internationale dag van de Aarde (die bijna naar de maan is)
- 28 april : internationale dag tegen lawaai (sssst!)
- 5 mei : internationale dag van de vroedvrouw (come on, baby!)
- 6 mei : internationale anti-dieetdag (m.a.w. laat je maar eens gaan)
- 6 mei : internationale bellenblaasdag (euh, blub...?)
- 15 mei : wereld mediatiedag (Aummmmmmmmmmm...)
- 16 mei : internationale dag van het licht (ook lamplicht?)
- 20 mei: wereld bijendag (laat u even steken!)
- 23 mei : wereld schildpaddendag (langzaam maar zeker)
- 28 mei : Europese dag van de burens (wordt al 2 jaar uitgesteld...)
- 3 juni : wereld fietsdag (evenwel zonder fietsvergoeding)
- 14 juni : wereld bloeddonor dag (gesticht door Dr. Acula)
- 19 juni : wereld dag van het slenteren (take it easy!)
- 28 juni : internationale piercingdag (it hurts so good!)

- 6 juli : wereld kusdag (eveneens al twee jaar uitgesteld)
- 13 juli : internationale dag van de “Franse frietjes” (zeer Belgisch)
- 14 juli : aandacht-voor-de-haaien-dag (alom gevierd aan de Belgische kust, ook hoogdag voor veel politici)
- 6 augustus : internationale dag van het bier (vast het idee van een Belg)
- 16 augustus : Elvis-Presleydag (a.k.a. dag van de slechte smaak)
- 19 augustus : internationale dag van de fotografie (maak gauw een selfie)
- 22 augustus : wereld dag van de tandenfee (voor melkmuilen)
- laatste zaterdag op zondag van augustus : internationale NACHT van de vleermuis (die verdienen ‘natuurlijk’ geen dag van de...)
- 27 september : wereld toerismedag (of hoe verspreid ik snel een virus)
- 8 oktober : wereld eidag (voor wie met een ei zit?)
- 15 oktober : internationale dag van het handenwassen (nog méér...???)
- 16 oktober : wereld voedseldag (zoals elke dag, zeker?)
- 16 oktober : internationale dag van de archeologie (een goede gelegenheid om even de tuin om te spitten)
- 25 oktober : wereld pastadag (tandpasta?)
- 21 november : wereld vriendelijkheidsdag (actie van Bond Zonder Naam?)
- 27 november : internationale niet-winkeldag (hebben we al genoeg gehad)
- 5 december : wereld zeildag (en de volgende dag komt de stoomboot)

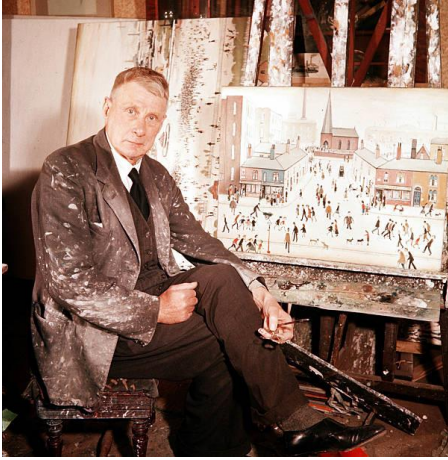

Het leven is een film - maar is een film ook het leven?

Dat is een vraag die je kunt stellen na het zien van *Mrs. Lowry and Son*, een film die in enkele zalen nog nét te zien was vóór de bioscopen eind oktober voor de tweede keer moesten sluiten.

Nadat hij vijf jaar eerder in *Mr. Turner* in de huid van de beroemde schilder William Turner (1775-1851) was gekropen, waagde acteur Timothy Spall zich in 2019 nogmaals aan de figuur van een (dit keer internationaal minder bekende) schilder, L. S. Lowry (1887-1976).

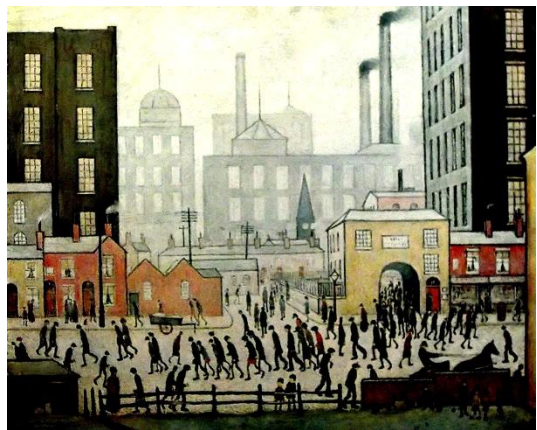

Laurence Stephen Lowry was van zeer eenvoudige komaf en werkte zijn hele leven als 'rent collector', iemand die bij arbeidersgezinnen de huishuur kwam ophalen, een baan die hem uiteraard zeer vertrouwd maakte met de penibele levensomstandigheden van de industriële massa in de voorsteden van Manchester. De grauwe buurten en de afgestompte lieden die hij daar observeerde vormden dan ook dikwijls het decor en het onderwerp van zijn werk. Hij schilderde in een zgn. naïeve, bijna

kinderlijke stijl, die hem z'n leven lang het pijnlijke stempel van 'autodidactische amateur' opleverde: schilderen deed hij dan wel enkel in z'n vrijetijd, maar hij had wel degelijk een opleiding gevolgd aan de Manchester School of Art. Zijn grote verdienste als kunstenaar ligt in de pakkende, eigenlijk best grimmige weergave van het industriële leven in Noord-Engeland, met zijn als mieren rondlopende figuren die iets weg hebben van luciferstokjes. Het zijn eenzame figuren die gedwongen lijken om samen op een bepaalde plaats te lopen, zonder ooit echt een groep te zijn.

Tot rond z'n vijftigste woonde hij als vrijgezel thuis bij z'n bedlegerige en dominante moeder, en het is precies de relatie tussen Lowry en z'n moeder die in de film *Mrs. Lowry and Son* aan bod komt – bemerk overigens hoe in de titel niet de schilder maar z'n moeder genoemd wordt en op de eerste plaats komt.

Het dominante, in de film vaak kleinerende karakter van Lowry's moeder, wordt uitvergroot doordat een groot deel van de film zich afspeelt binnen de slaapka-

mer van de moeder. Actrice Vanessa Redgrave zet op fenomenale wijze een moederfiguur neer die vanuit haar bed heerst over haar zoon en haar huis, nu eens minachtend over het in haar ogen twijfelachtige schildertalent van haar zoon, dan bazig of meelijwekkend, al naargelang het haar uitkomt. Timothy Spall speelt de zoon als een onbeholpen en breekbaar iemand die aan zichzelf twijfelt en zich niet verweert tegen z'n manipulerende moeder. De confrontatie van deze figuren is ronduit verbluffend en getuigt van authentiek acteertalent.

De film laat zich moeilijk afbakenen in de tijd, maar beslaat in essentie een korte periode in Lowry's leven. Het toont niets van z'n jeugd, niets uit de tijd dat z'n vader nog leefde, noch over de periode na z'n pensioen in 1952 toen z'n werken echt populair werden en hoge bedragen haalden. Alleen al in dit opzicht is de film niet gelijk aan het leven, maar ook de verstikkende atmosfeer van de slaapkamer van de moeder toont slechts een fragment van een veel ruimer leven, waarin Lowry wel degelijk omgang had met andere kunstenaars, naar andere steden trok om tentoonstellingen te bezoeken, ondanks zijn vrijgezellenbestaan een aantal vriendinnen had, en alle belangrijke onderscheidingen – toch een indicatie van verdienste en erkenning – systematisch weigerde.

Op vandaag zijn Lowry's doeken bijzonder gegeerd. Een grote collectie is samengebracht in het Lowry Centre in Salford (Manchester), maar ook alle belangrijke musea in Groot-Brittannië hebben werk van hem. De ongeveer duizend schilderijen en achthonderd tekeningen die Lowry maakte zijn bijzonder de moeite waard om te bestuderen, en de film waarin Timothy Spall de schilder gestalte geeft, is alvast een mooie aanzet om het aparte oeuvre van Lowry te gaan ontdekken.

Yves Dekimpe

EMBRACE DIVERSITY

In samenwerking met de gemeente Knokke-Heist werden op maandag 17 mei 2021 op school polsbandjes en een infokrantje uitgedeeld om aandacht voor en solidariteit met *LGBT+* te vragen.

Ons land doet het dan wel goed wat betreft de juridische positie van *LGBT+*, maar jongeren uit die community hebben vaak nog donkere gedachten wanneer ze te maken krijgen met intolerantie, onbegrip, pesten, discriminatie of zelfs fysiek geweld. Nog dezelfde dag kwam het nieuws over hoe in Oudenaarde een *LGBT+*'er door twee minderjarigen in elkaar getrapt was en dat z'n regenboogvlag in de Schelde gegooid was – een schrijnend teken aan de wand dat er nog veel werk aan de winkel is, ook op scholen.

De sensibiliseringscampagne PAARS wil zorgen voor meer verdraagzaamheid en respect voor *LGBT+*-jongeren, en daar doet onze school graag aan mee.

SCHOOLMOPJE

De meester geeft natuurkundeles. "Bij hitte zet iets uit, maar bij kou krimpt iets. Wie kan daar een goed voorbeeld van geven?"

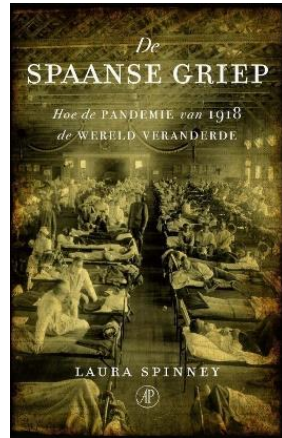
Jantje: "De zomervakantie duurt acht weken, maar de kerstvakantie duurt maar veertien dagen, meester!"

LEESTIP: De Spaanse griep

Hoe de pandemie van 1918 de wereld veranderde

Je zou kunnen denken: hier zag een schrijver een gat in de markt om naar aanleiding van de huidige pandemie een doemdenkersboek te schrijven, maar niets is minder waar. Het boek verscheen al in 2017, *in tempore non suspecto* dus, en vergelijkingen tussen de Spaanse Griep van 1918-1920 en onze coronatijden worden dus in het geheel niet gemaakt.

De oorspronkelijke titel van het boek is *Pale Rider*, wat verwijst naar de laatste van de vier sinistere Ruiters van de Apocalyps die de wereld zal teisteren met hongersnood en dodelijke ziekten. Achter deze wat griezelige titel schuilt echter een grondige en zeer vlot leesbare historische kijk op de pandemie van een eeuw geleden. Auteur Laura Spinney, wetenschapsjournaliste, keert eerst terug tot de oudheid en de vroegste beschrijvingen van symptomen die lijken op die van wat wij nu algemeen griep noemen, maar de hoofdmoot van het boek gaat over de bron, de verspreiding en de wereldwijde aanpak (of het gebrek daaraan) van De Spaanse Griep. Waar die precies zijn oorsprong vond, staat tot op vandaag nog niet echt vast, maar het was zeker niet Spanje - een keuken in een Amerikaanse kazerne is waarschijnlijker. Niettemin werd deze griep naar Spanje genoemd, omdat de eerste persberichten over de epidemie uit dat land kwamen, waar geen censuur van kracht was zoals die in de toen oorlogvoerende landen wél gold.

Spinney beschrijft ook de maatregelen die in 1918-1920 in de verschillende landen van Europa en over de hele wereld genomen werden om de verspreiding van de ziekte in te dijken. Die waren erg gelijkend op de maatregelen die thans van kracht zijn, met dit grote verschil dat er toen geen sprake was van een vaccinatie tegen het virus, om de eenvoudige reden dat men toen niet eens wist wat een virus was. Pas in 1934 kon men voor het eerst een virus effectief zien, door de uitvinding van de elektronenmicroscop. Men

probeerde wel antibiotica uit, het toen nieuwe (maar nog niet wijdverspreide) wondermiddel, maar die hielpen hooguit om de *bijwerkingen* van de virale infectie te milderen. De auteur schetst ook het verloop van de pandemie in drie golven, waarvan de eerste, begin 1918, de mildste was en de tweede golf in het najaar 1918 de meest dodelijke. Tot slot wijst de auteur erop dat een nieuwe, gelijkaardige pandemie niet uitgesloten is en dat de meeste virologen van mening zijn – anno 2017 dus – dat er in de komende twintig jaar een zou opduiken. Recht in de roos, zo is intussen gebleken...

Yves Dekimpe

En de directeur Inkoop Boeken en *non-books* van Standaard Boekhandel is ...

Giovanni Coudeville

Gent, 19 februari 2021 - de dag waarop de burgervader van Knokke-Heist gestorven is. Coronaproof via mijn thuisbubbel en thuiswerk brengt dit nieuws mij toch wat van mijn stuk. Maar in één beweging word ik teruggetrokken naar mijn jeugd en mijn schooltijd. Hoe wij ons met een zeer hechte vriendengroep in de schaduw van het gemeentehuis druk maakten over hoe laat wij gingen afspreken na school in Du Nord (*aka* Yssis vandaag) of wanneer Mieke haar jaarlijkse barbecues ging organiseren bij haar thuis. De vrienden die ik toen heb leren kennen zijn vandaag nog steeds een hechte groep, fantastische mensen die elkaar niet meer dagelijks, wekelijks of zelfs maandelijks zien, maar die er altijd voor elkaar zullen staan. Een vrienden-groep die vorm kreeg op school.

Detail uit de klasfoto van 3C, schooljaar 1992-'93

Als elfjarige jongen stond ik eind jaren '80 voor een keuze: bleef ik dicht bij huis in Heist op school of maakte ik de overstap naar het toen in mijn ogen verre en zeer onbekende Knokke. Het werd Knokke, waar de scholen precies toch wat strenger waren, waar de leerlingen mij totaal vreemd waren en waar ik – o, ramp – met de fiets naartoe moest. Maar die eerste stap uit mijn comfortzone – het woord bestond toen nog niet eens - was één van de vele stappen die mij als persoon gebracht hebben waar ik vandaag sta.

Na twee fantastische Sint-Bernardusjaren met ups-and-downs (horror Latijn, fantastisch Engels, ambetante technologie, super Frans) was de keuze voor het “megastreng” lyceum nabij de Lippenslaan een evidentie. Een nieuwe omgeving met nieuwe leerkrachten was uitdagend en spannend, maar het strenge keurslijf werd snel bewaarheid: dubbel fluitsignalen (naar de rij, in de rij en zwijgen), het stil passeren voorbij een streng toekijkende directeur, tot het krijgen van strafstudie voor het gooien van een sneeuwbal; op het eerste gezicht allemaal volstrekt irritante manoeuvres.

Het bleken echter manoeuvres die als vanouds uiteindelijk wel hun doel en nut zouden bewijzen én van pas zouden komen in een latere professionele carrière. Sta ik nu te fluiten of te controleren binnen mijn team? Neen, totaal niet, maar die ervaring op school heeft me wel een vorm van discipline gegeven.

klasfoto 6B, 1995-1996 - rechtsboven : Giovanni Coudeville

Tot u spreekt een jongeheer (ik beschouw mezelf met 42 lentes nog steeds als een jeugdig persoon) die niet tot de barricadespringers behoort maar die wel met (onbewuste) hulp van leerkrachten getriggerd werd om toch af en toe de barricades te bestijgen. De Nederlandse lessen van Jan Charles waren fantastisch. Ik moet hem bedanken om mij de liefde voor boeken mee te geven en om mij vijf jaar mee te nemen in het Appassionataverhaal. De

Duitse lessen van Katrien Bulcke waren heerlijk *over the top*, 'n tikkeltje dictatoriaal maar zeer efficiënt. De fysicalessen van meneer Schacht waren een half uur praatbarak met hem maar raakten als bij wonder volledig afgerond op het einde van het jaar. De lessen Frans met mevrouw Serruys waren legendarisch voor de 'zeg eens euh'-momenten en bij mij vooral bijzonder voor de spontane openheid tijdens een terugrit van één of andere Franse competitie (verhaal van een glijbaan, veel wild water en vestimentaire ongemakken). De Engelse lessen van Anita Heyvaerts, die toch wel graag de persoonlijke verhalen uit je neus peuterde. De wiskundelessen van mevrouw Van Damme (Carine Decock, n.v.d.r.), die een moeilijke materie zo eenvoudig kon laten lijken - een sterke dame waar ik qua kennis en persoonlijkheid de meeste waardering voor had.

En dankzij Jo Maes weet mijn onmuzikale brein nog altijd zeer goed hoe de 5de symfonie van Beethoven nu juist in elkaar zit. Maar voor mij waren de geschiedenislessen van mevrouw Lehouck dé momenten waarvoor ik het eventjes stil maakte rondom mij. De basis voor mijn studiekeuze werd er gelegd.

Op de toenmalige RUG – vandaag de UGent – bleef de vriendengroep die gemaakt werd in SIBE en SIJO keihard standhouden. Na vijf jaar (het eerste jaar in Gent was net iets té leuk geworden...) behaalde ik mijn diploma geschiedenis. Het doel was om zelf in het onderwijs te stappen; om dan vooral dezelfde verhalenverteller als mevrouw Lehouck te worden, om op eenzelfde wijze leerlingen de liefde voor historische feiten mee te geven én dezelfde kritische houding aan te leren. Twee stages verder, waaronder eentje effectief in ditzelfde Sint-Jozefsslyceum (extreem bizar om in de lerarenkamer terecht te komen, een ruimte waar toen nog een soort *intouchable* aureool rond hing) kwam het besef keihard binnen dat lesgeven a-b-s-o-l-u-t *niet* mijn ding was. Uiteraard werd dit opleidingsjaar verder afgewerkt (discipline, weet je wel).

Doelloos naar de zomer sputterend was er niet direct een alternatieve weg in het gezicht. Werken? OK, maar waar? Welke branche? Hoe? ... Uiteindelijk besliste ik om Gent een jaar achter mij te laten en Meertalige Zakelijke Communicatie aan de Universiteit van Antwerpen te studeren, een richting vergelijkbaar met mijn humaniorarichting Moderne Talen – Wiskunde: een beetje van alles maar met genoeg body voor diegenen die gretig in het leven staan ;-)

En à propos, ik had als 12-jarige de overstap naar Knokke goed doorstaan, het nóg verdere Antwerpen met nóg minder ge- en bekende medestudenten zou nu ook wel lukken zeker? Ik had nog altijd de fantastische vriendengroep in Gent waaruit ik ondertussen met Mieke (yes, die van de barbecues en yes, die vandaag in Amerika woont) een appartement deelde.

Van mijn heerlijke tijd in Antwerpen heb ik maar zes maanden mogen genieten.

Maar dat was mijn eigen keuze. In die richting werd een verplichte stage opgelegd, maar de optie werd ook aangeboden om een maandenlange stage te doen in Zuid-Afrika... Remember – gretig hier...

De ultieme zet om uit mijn comfortzone te stappen kwam er door only the lonely naar Zuid-Afrika te gaan voor een stageproject aan UNISA (University of South Africa in Pretoria) rond een aidscommunicatiecampagne. Heerlijke tijd om zelf mee te werken aan een groter geheel en ook om intussen op zelfstandige basis heel het land rond te reizen (en ook enkele buurlanden zoals Mozambique en Zimbabwe, uiteraard, wat had je gedacht). Het Duits van mevrouw Bulcke kwam hier ideaal van pas – zie: geschiedenis / leerstof 5de middelbaar / veel Duitsers in Afrika ;-))

Uiteindelijk moest er op zeker ogenblik dan toch gedacht worden aan een

professionele carrière, die me als een processie van Echnernach tot mijn huidige job zou brengen.

Mijn job als Business unit manager bij Akkermans & Partners (leiding geven aan financiële consultants; wiskundige basis bij mevrouw Van Damme en meneer Schacht

hielpen mij absoluut) moesten mij klaar maken om deze Belgische firma in de toekomst te gaan leiden, ondersteund door opleidingen aan de Vlerick Business School. Maar het gevoel dat ik dit eigenlijk niet wilde knaagde te veel aan mij waardoor ik bewust een stap terugzette - een bewuste stap omdat ik vol vertrouwen was; alle keuzes in het verleden waren gemaakt op basis van wat ik écht wou en écht kon.

Begonnen als filiaaldirecteur van de Gentse Standaard Boekhandels (nogmaals bedankt voor de boekenliefde, Jan) ben ik op vandaag al drie jaar Directeur Inkoop bij Standaard Boekhandel. De x'en en y's van in de wiskundelessen helpen mij nu fenomenaal en het Frans van op school komt vooral van pas bij mijn collega's van ons Waalse zusterbedrijf Club. Onder-

tussen ben ik twee maanden getrouwd met de man waar ik al achttien jaar smoorverliefd op ben, en ik heb een fantastische hond die nu aan mijn voeten ligt te slapen. De liefde voor boeken is uiteraard gebleven maar bovenal heeft de liefde voor reizen nog meer vorm gekregen: van Japan, langs Iran, over Namibië tot Mexico. Terwijl ik dit alles schrijf heb ik al drie *whatsapps* gestuurd naar enkele vrienden met wie ik volop een massa jeugdherinneringen aan de schoolbanken in Sint-Jozef (en ook een beetje daarbuiten ;-)) herbeleef en om na deze ellendige coronaperiode eindelijk weer eens af te spreken in de schaduw van het gemeentehuis en vooral om een barbecue bij Mieke thuis mee te maken, deze zomer!

Giovanni Coudeville (6 Moderne talen – wiskunde 1995-'96)

OPLOSSING CRYPTOGRAM

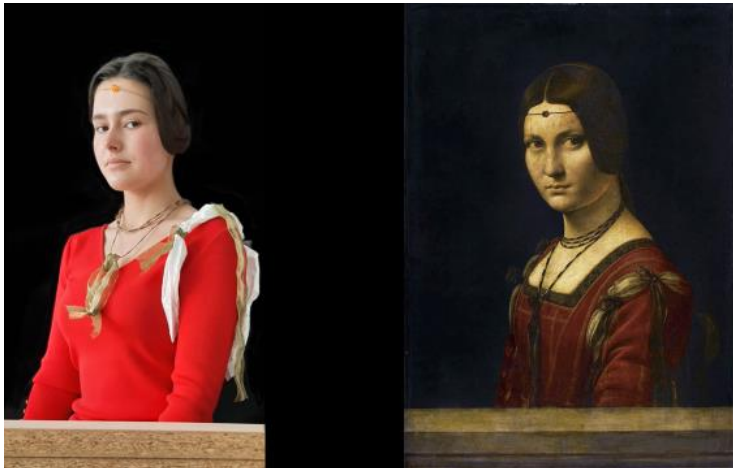
De in te vullen woorden zijn, in deze volgorde: streek – Pers – gronden – Franco – versted – wetten – chateau – straal – gesnapt – smeren – beslag – koper - gewas

Van portret naar Zelfportret

BEROEMDE PORTRETTEEN GEËNSCENEERD VOOR DE CAMERA

Elisabeth Vigée – Le Brun : Zelfportret met strohoed
door Kaat Bonte en Charlotte Callant

Leonardo da Vinci : La Belle Ferronnière
door Sophie Bijmens en Sarah Volckaert

Egon Schiele : Zelfportret
door Louie Lokker, Delano Van Walle en Juliette Coudyser

Vincent Van Gogh : Op de drempel van de eeuwigheid
door Dimitri Verhaeghe en Samardeep Singh

Elisabeth Vigée – Le Brun : Zelfportret ca. 1781
door Jana Storme en Thibault Brackenier

Thérèse Schwartz : Puck
door Marie Jonckheere en Anika Lardinois

P. P. Rubens : Clara Serena
door Noélyse Landuyt en Magalie Segaeert

Caravaggio : Jongen met fruitmand
door Mario Ciobanu en Arne Van Opstal

Personeel & directie
van het Sint-Jozefslyceum
wensen jullie
een geslaagde vakantie toe

